

วิธีไปถึงดินแดนแห่งพุทธะ

ปราศรัยโดยท่านอนุตราจารย์ชิงไห่ มหาวิทยาลัย โคลัมเบีย นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา
วันที่ 4 พฤศจิกายน 1989 (เดิมเป็นภาษาอังกฤษ)

สวัสดียามบ่ายอีกครั้งหนึ่งรู้สึกมีความสุขมากที่พวกท่านมาในวันนี้ ตอนนี้เป็นบ่ายวันเสาร์และเวลาของพวกท่านมีค่ามากฉันดีใจที่พวกท่านสละเวลาทำงานของท่านเพื่อมาที่นี่ บางครั้งก็เป็นเรื่องยากที่จะพูดออกมาอย่างที่ข้อนกลับมาสู่ความคิดตามปกติในระดับของมนุษย์ทั่วไป

เพื่อจะได้ใช้ภาษาสื่อต่อกันได้แต่ฉันจะพยายามดู หลังจากพูดไปสักครึ่งชั่วโมงมันก็จะพูดต่อไปได้เองโดยอัตโนมัติ ในตอนนี้ขอได้โปรดช่วยฉันและร่วมใจกับฉันในการสวดอธิษฐานเพื่อให้การสัมมนาของเรา การประชุมของเราประสบผลสำเร็จ และเป็นประโยชน์ต่อพวกท่านทุกคนรวมทั้งบุคคลที่ท่านรักด้วย เพียงแค่ 2-3 นาทีเท่านั้นขอให้เราช่วยอธิษฐานให้พระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพพูดผ่านมาจากตัวฉัน และให้พระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพในตัวท่านตื่นขึ้นมาฟัง ขอขอบคุณ

ดินแดนพุทธะอยู่ที่ไหน

พระศากยมุนีพุทธเจ้าสมัยเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ จริงๆ แล้วตอนนี้ท่านก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ฉันหมายถึงสมัยเมื่อท่านยังอยู่ในโลกแห่งวัตถุ อยู่ในร่างกายที่มีเนื้อหนังนี้ ท่านได้แนะนำให้เรา รู้จักดินแดนอันมหัศจรรย์มากมายซึ่งเราเรียกว่า ดินแดนแห่งพุทธะ และพระเยซูคริสต์สมัยเมื่อท่านยังอยู่ในโลกนี้ท่านก็เล่าให้เราฟัง และแนะนำให้เรา รู้จักสิ่งทีเรียกว่าสวรรค์จำนวนมาก ซึ่งเป็นระดับชั้นต่างๆ ของจิตสำนึกนั่นเอง นอกจากนี้ท่านยังบอกเราด้วยว่า “ในบ้านพระบิดาของเรา มีคฤหาสน์อยู่มากมาย” พวกเขาจำได้ไหม? จำได้ใช่ไหม? ดินแดนแห่งพุทธะมากมายนี้หมายความว่าอย่างไร? และที่กล่าวว่า “ในบ้านพระบิดาของเรา มีคฤหาสน์อยู่มากมาย” นั้น หมายความว่าอย่างไร

ฉันอยากจะแนะนำพวกเขาให้รู้จักดินแดนพุทธะแห่งหนึ่ง และเธออาจจะเรียกที่นั่นว่าเป็นคฤหาสน์ของพระเจ้าหลังหนึ่งก็ได้ ในทางพุทธศาสนานั้นมีดินแดนพุทธะแห่งหนึ่งซึ่งสวยงามมาก จริงๆ แล้วดินแดนพุทธะมีอยู่มากมายแตกต่างกันแต่วันนี้เราจะพูดถึงดินแดนพุทธะเพียงแห่งเดียวก่อน ดินแดนพุทธะแห่งนี้เรียกว่าดินแดนแห่งราชาของโกษัตริย์พุทธะ

เมื่อสมัยที่พุทธะองค์นี้ยังอยู่ในร่างกายเนื้อและท่อน้ำไปทั่วโลกเพื่อช่วยสรรพสัตว์ให้หลุดพ้นนั้น ท่านมีปฏิญาณอยู่ 12 ข้อเพื่อยังประโยชน์ให้แก่ผู้คน การตั้งคำสัตย์ปฏิญาณนี้หมายความว่าอย่างไร? เวลาที่เธอบำเพ็ญปฏิบัติเพื่อมุ่งสู่ความเป็นพระโพธิสัตว์ หรือหมายถึงเมื่อเธอกำลังบำเพ็ญปฏิบัติเพื่อมุ่งสู่ความเป็นพระโพธิสัตว์ หรือหมายถึงเมื่อเธอกำลังบำเพ็ญตนเพื่อเป็นนักบุญนั้น

เธอก็อยากจะช่วยผู้คนด้วยวิธีการบางอย่าง ดังนั้น เธอจึงตั้งปณิธานไว้ในใจว่าผู้คนต่างๆ จะได้รับประโยชน์จากเธอด้วยวิธีการบางอย่าง นี่แหละที่เรียกว่า “ปัญญา” และจากพลังแห่งการบำเพ็ญของเธอ คุณธรรมของเธอ ความตั้งใจจริงของเธอ และความปรารถนาดีของเธอ ปัญญาเหล่านี้จะกลายเป็นจริงได้

ปัญญาข้อหนึ่งของราชาแห่งไภษัชคุรุพุทธะซึ่งในภาษาจีน เรียกว่า “เอี้ยว ซือ โฟ” ก็คือ ถ้าหากใครมาหาท่านด้วยโรคภัยไข้เจ็บไม่ว่าจะทางร่างกายหรือจิตใจ ในขั้นแรกท่านก็จะช่วยบรรเทาความเดือดร้อนของพวกเขา เอาอาหารมาให้รับประทานให้ยาเพื่อรักษาสุขภาพ

จากนั้นท่านก็จะช่วยทำให้พวกเขาตระหนักรู้ในพลังความสามารถอันสูงสุดซึ่งมีอยู่ในตัวของพวกเขาอย่างซื่อๆ ซึ่งสิ่งนี้เราเรียกว่าธรรมชาติแห่งพุทธะ หรืออาจจะเรียกว่าอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อบรรดาลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าเดินทางไปถึงดินแดนของท่าน ไภษัชคุรุพุทธะ พวกเขาก็พบว่าดินแดนแห่งนี้มีอัญมณีมากมายและพื้นดินก็ทำด้วยแก้วผลึก

ส่วนใหญ่ดินแดนแห่งพุทธะทั้งหลายจะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ดินแดนของท่านไภษัชคุรุพุทธะก็มีลักษณะคล้ายกับดินแดนของท่านอมิตาภพุทธะ พื้นดินทำด้วยแก้วผลึกหรืออัญมณีอันมีค่า บ้านเรือนก็สร้างขึ้นด้วยอัญมณี 7 ชนิด... ได้แก่ ทับทิม เพชร และทอง ฯลฯ และผู้คนที่อาศัยอยู่ในดินแดนแบบนี้ก็มีความสุขอยู่เสมอมิได้ขาด ไม่เคยมีความยากลำบากอะไรเลย ไม่เคยได้ยินเรื่องราวอันทุกข์ยากเลย แม้แต่คำว่าความทุกข์ยากก็ไม่มีอยู่ในดินแดนนี้ ประสบการณ์เกี่ยวกับความทุกข์ที่พวกเขาจำเป็นต้องได้รับนั้นแทบจะไม่ต้องกล่าวถึงเลย

ในขณะที่โลกของเราซึ่งเรียกว่าโลกมนุษย์นั้น มีการผสมผสานกันระหว่างความสุขและความทุกข์บางครั้งเราก็มีความสุข บางครั้งก็มีความทุกข์ บางคนมีความสุข บางคนมีความทุกข์ แต่ในดินแดนของพุทธะนั้นจะต่างออกไป มีแต่ความสุข มีแต่ความสนุกสนาน มีแต่ความปลื้มปิติ มีแต่ความรัก ไม่มี ความทุกข์ยาก ไม่มี ความเข้าใจผิด ความรุนแรง การดำเนินคดี การทะเลาะเบาะแว้ง หรือสงครามเลย

พระพุทธเจ้าท่านมีวัตถุประสงค์อะไรจึงได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับดินแดนอันสวยงามงดงามนี้ให้ผู้คนฟัง? ก็เพื่อให้พวกเขาตระหนักรู้ว่ายังมีจักรวาลอื่นๆ อีก ยังมีโลกอันสวยงามอื่นๆ อีก ซึ่งเราสามารถไปอยู่อาศัยได้อย่างถาวรไม่จำเป็นต้องมายึดติดอยู่กับโลกที่ทุกข์ทรมานนี้ ถ้าหากเราคิดว่าโลกของเรานี้หน้าทุกขเวทนาเกินไปสำหรับเรา และเราไม่ต้องการจะอยู่ที่นี้เราก็ยังมีทางเลือก นี่แหละคือวัตถุประสงค์ที่พระพุทธเจ้าลงมาในโลกนี้ นี่แหละคือวัตถุประสงค์ของพระเยซูเมื่อท่านลงมาในโลก เพื่อแนะนำผู้คนในโลกของเราให้รู้จักโลกอื่นๆ อีกมากมายซึ่งมีชีวิตอันสุขสบาย เหมาะแก่สภาพจิตใจของเราหรือความปรารถนาของเรามากกว่าโลกแห่งนี้

วิธีไปถึงดินแดนแห่งพุทธะ (ตอน 2)

หนทางสู่ปัญญาไม่มีที่สิ้นสุด

ที่นี่ เรามักจะคิดกันว่า พระพุทธเจ้าเสียชีวิตไปแล้ว พระเยซูตายจากโลกนี้ไปแล้ว แต่ไม่ใช่เช่นนั้น ทั้งพระเยซูและพระพุทธเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ เพียงแต่พระองค์อยู่ในสถานที่ ที่ต่างไปได้มีการวิวัฒนาการไปตามเวลารวมทั้งหน้าที่การงาน และการเรียนรู้ของพระองค์เราไม่มีวันที่จะเรียนรู้ได้หมด อย่าคิดว่าหลังจากเราเป็นพุทธะหรือเป็นเหมือนพระคริสต์แล้วเราจะหยุดเรียนรู้ ไม่ใช่ ถ้าเป็นอย่างนั้นเราก็ตีบตันอยู่แค่นั้นหนทางแห่งปัญญาไม่มีที่สิ้นสุด

เพราะฉะนั้น เธอคงจำได้ว่าในคัมภีร์ไบเบิลพระเยซูได้ตรัสอะไรบางอย่างที่แปลกประหลาดไว้ ท่านกล่าวว่า ไม่ว่าจะเป็นมหัสจรรย์หรือความยิ่งใหญ่อะไรซึ่งเราทำไว้ในวันนี้ พวกท่านสามารถจะทำได้ดียิ่งกว่านี้อีก ในวันข้างหน้า พระองค์พูดอย่างนั้นไม่ใช่หรือ? ใช่ ใช่! การพูดเช่นนี้แปลกไหม? เราจะทำได้ดีกว่าพระเยซูได้อย่างไร? ใครทราบบ้าง?

กรุณายกมือขึ้น บางทีฉันอาจจะให้แอปเปิ้ลเป็นรางวัล ใช่ มีใครทราบบ้างว่าทำไมพระเยซูจึงตรัสอะไรแปลกๆ แบบนั้น? ทำไมพระองค์จึงกล่าวว่า เราสามารถทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าที่ท่านเคยทำมาแล้ว? ทำไม? ทำไมพระองค์จึงถ่อมตัวแบบนี้ ใช่ แต่ว่าทำไมจึงต้องยิ่งใหญ่กว่าพระเยซูด้วย? พระองค์ไม่ใช่เป็นบุตรคนเดียวของพระเจ้าดอกหรือ? (ผู้ฟัง: พวกเราก็เหมือนๆ กับพระองค์)

แล้วทำไมเราจึงควรจะยิ่งใหญ่กว่าพระองค์ล่ะ? ท่านควรจะพูดว่า พวกเธอก็สามารถทำได้เหมือนกัน กับพระองค์ ทำไมพระองค์จึงกล่าวว่า : พวกเธออาจจะทำได้ดีกว่าตัวพระองค์อีก?

สิ่งที่พวกเธอพูดมานี้ถูกต้องหมด ทุกคนพูดถูกเฉพาะบางส่วนที่ฉันจะเพิ่มเติมให้อีกบางส่วน ผู้ชายที่ตอบคนสุดท้ายนั้นพูดได้ถูกต้องกว่าคนอื่น ๆ นิดหน่อย ยกตัวอย่างเช่น ในตอนที่เธอได้พบกับครูของเธอหรือที่เราเรียกว่าได้รับการประทับจิตนั้น เธอเพิ่งจะได้ลิ้มรสสวรรค์เพียงนิดหน่อยเท่านั้น เข้าใจไหม?

เพียงแค่ส่วนเล็กน้อยจากพลังภายในตัวของเธอทั้งหมด เพราะฉะนั้นเธอก็จะยกย่องพระเยซูหรือคนที่เป็นครูของเธออย่างมาก เธอจะพูดว่า “โอ! เป็นประสบการณ์ที่ยอดเยี่ยมจริงๆ ท่านอาจารย์ทำอะไรให้ฉันนะ? ช่างเหลือเชื่อจริงๆ!” ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสอย่างถ่อมตัวว่า “ไม่ใช่! ไม่ใช่! สิ่งที่คุณได้นั้นยังไม่มีอะไรเท่าไร เธอจะทำได้ดีกว่านี้อีก” ท่านคงหมายความว่าเมื่อเธอพัฒนาก้าวหน้ามากขึ้นเธอก็จะรู้มากกว่าสิ่งที่เธอรู้ในวันนี้ นี่คืคำอธิบายที่เป็นไปได้อันหนึ่งสำหรับช่วงเวลานั้น ยังอาจมีความหมายที่เป็นไปได้อีกแบบหนึ่ง นั่นก็คือ ในช่วงเวลานั้นพระเยซูอาจจะยังไม่พัฒนาก้าวหน้าเท่าที่ควรจะเป็น บางทีในตอนนี้อาจหากพระเยซูกลับมาใหม่ในตอนนี้อาจจะยิ่งใหญ่กว่าสมัยนั้นก็ได้ นี่ก็อาจเป็นคำอธิบายอีกแบบหนึ่ง

ยังมีคำอธิบายอีกลักษณะหนึ่ง คือ บางทีในสมัยนั้นถึงแม้ว่าพลังของพระเยซูจะยิ่งใหญ่มากก็จริงแต่ก็เป็นการยากที่จะแผ่ออกไป ยากที่จะนำไปใช้เป็นประโยชน์แก่ผู้คน เพราะในช่วงเวลานั้นจิตใจของมนุษย์เรายังไม่ได้รับการพัฒนามาก ไม่ใช่หรือ? ในตอนนั้นเรายังไม่เจริญยังไม่ฉลาด เหมือนในปัจจุบันนี้ จริงไหม?

แม้แต่พระเยซูผู้ยิ่งใหญ่ยังไม่สามารถจะทำอะไรได้มากเลย ก็คล้ายๆ กับเธอเป็นแพทย์ที่ยอด

เยี่ยมมาก เป็นวิศวกร หรือเป็นอะไรก็ได้ แล้วเธอเดินทางไปแอฟริกา พร้อมกับความรู้ระดับปริญญาเอกของเธอ เธอจะสามารถทำอะไรได้บ้างล่ะในป่าเขาแบบนั้น? ใช่ไหม? เธออาจจะทำได้แค่ใช้ยาแผนโบราณบางชนิด เอาคนป่วยมากทำความสะดวกด้วยสบู่ ก็ทำได้แค่นั้นเอง และถ้าหากคนป่วยเขารู้สึกดีขึ้น เขาก็ยกย่องเธอ เธอก็อาจจะบอกว่า “ไม่หรอก! ไม่หรอก! นี่ยังไม่ได้ทำอะไรเลย” ซึ่งก็เป็นความจริง มันแทบจะไม่มีอะไรเลยเมื่อเทียบกับสิ่งที่แพทย์สามารถจะทำได้ในสถานะปกติทั่วไป ในโรงพยาบาลที่ดีๆ ซึ่งแพทย์มีเครื่องมือทุกชนิดพร้อม รวมทั้งมีพนักงานคอยช่วยเหลือให้เขาทำงานได้สะดวก

นอกจากนี้ตอนที่พระเยซูมานั้นเป็นเวลา 2,000 ปีมาแล้ว หลังจากผ่านไปนานถึงสองพันปี ท่านก็คงได้เรียนรู้อะไรเพิ่มขึ้นอีกมาก เพราะฉะนั้นในตอนนี ถ้าใครซึ่งอยู่ในอนาคตมาพบกับพระเยซูในสภาพแวดล้อมที่ดีกว่าสมัยก่อน ผู้คนมีความเจริญมากกว่าแต่ก่อนแน่นอน พวกเขาจะต้องสามารถทำมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นได้ ใช่ไหม?

เพราะฉะนั้นถ้าเราดูในคัมภีร์ไบเบิลพระเยซูแทบไม่ได้มีโอกาสพูดอะไรมาเลย สิ่งที่พระองค์ตรัสออกมานั้น ฉันต้องขอโทษด้วยนะที่พูดออกมาอย่างนี้ ถึงแม้ว่าพระองค์จะยิ่งใหญ่มาก แต่ก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่มากมายอะไร เข้าใจที่ฉันพูดไหม? ฉันไม่ได้หมายความว่าพระเยซูไม่ได้ยิ่งใหญ่ เพียงแต่พระองค์ไม่มีโอกาสที่จะได้พูดอะไรออกมามากนัก

นอกจากนี้ ผู้คนในสมัยนั้นก็ไม่ได้มีความรู้ความเข้าใจมากมายอะไร ไม่ยิ่งใหญ่พอที่จะมาเทียบเคียงกับปัญญาของพระเยซู เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องเล่านิทานเปรียบเทียบ ต้องเล่าเรื่องอะไรให้ฟัง ต้องใช้พลังการรักษาโรคบางอย่างและสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เพื่อจะได้สามารถปลุกผู้คนให้ตื่นขึ้น และยังต้องพูดโดยใช้คำที่ง่ายๆ ตรงไปตรงมาบอกพวกเขาปฏิบัติตามพระบัญญัติ ให้เชื่อในพระเจ้า ให้สวดอธิษฐานถึงพระเจ้า ฯลฯ มีลูกศิษย์ของท่านเพียงไม่กี่คนที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้ถ่ายทอดข่าวสารของท่าน ที่เหลืออยู่นอกนั้น ท่านก็ได้แต่รักษาโรคภัยไข้เจ็บให้ ยกกระดับจิตใจพวกเขาให้สูงขึ้นนิดหน่อยโดยใช้วิธีการซึ่งมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น หรือช่วยทำให้พวกเขาสุขสบายขึ้น เตือนพวกเขาถึงเรื่องกฎบัญญัติต่างๆ หรือเตือนให้ระลึกถึงพระเจ้า

เพราะฉะนั้นผู้ที่มาภายหลังพระเยซูซึ่งมีความสามารถเหมือนๆ กับท่าน ได้รับการรู้แจ้งในระดับเดียวกับท่านจึงสามารถทำอะไรได้มากกว่าท่านเยอะ สามารถพูดอธิบายโดยใช้เหตุผลได้ดีกว่า ซึ่งก็เหมาะกับสังคมสมัยใหม่มากกว่า ไม่จริงหรือ? ฉันพูดถูกต้องไหม? ใช่ หรือไม่ใช่? ถูกไหม? ฉันรู้ว่ามันน่าฟังนอนิดหน่อย ฉันจะพูดเรื่องตลกให้ฟังทีหลังพวกเธอจะได้ตื่นขึ้น

เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นประโยชน์กับเรามากนักถ้าเราจะมัวยึดติดกับภาพพจน์เก่าๆ ในสมัยโบราณของพระเยซูหรือของพระพุทธรเจ้า เราต้องเดินต่อไปข้างหน้าและสิ่งที่เราเรียนรู้ในปัจจุบันนี้ก็ไม่ใช่แบบเดียวกับผู้คนที่ในอดีตเขาเรียนรู้กัน

ทีนี้ก็มาถึงจุดที่ว่า ทำไมพระพุทธรเจ้าจึงมีเวลามากมาย และพูดเกี่ยวกับดินแดนแห่งพุทธะจำนวนมากมายาวๆ? จริงๆ แล้วไม่ใช่ “ตัวท่าน” ที่เป็นคนพูดเรื่องเหล่านี้ด้วยซ้ำแต่เป็นลูกศิษย์ของท่าน

ซึ่งได้ถูกนำไปยังดินแดนแห่งพุทระและกลับมาเขียนเป็นบันทึกเอาไว้ แนนอน พระพุทระเจ้าก็ ต้องอยู่ที่นั่นด้วยอยู่ในดินแดนแห่งพุทระนั้น แล้วท่านก็เป็นผู้พาลูกศิษย์ไปชมรอบๆ แนะนำ โนนนี้ให้แก่ลูกศิษย์ และจริงๆ แล้วก็ไม่ใช่แบบนั้น ไม่ใช่เรื่องจำเป็นเลยที่ท่านจะต้องพูดให้ชาว โลกฟังด้วยภาษามนุษย์ เข้าใจไหม? ลูกศิษย์ของฉันบางคน, อาจจะเรียกว่า ลูกศิษย์, นักเรียน หรือเพื่อนบำเพ็ญก็ได้ตามใจเธอ บุคคลเหล่านี้ก็ได้รับประสบการณ์คล้ายคลึงกัน พวกเขาถูกพาไปยังดินแดนอันสวยงาม ซึ่งเต็มไปด้วยความรัก ความสงบสุข หรือความ รุ่งเรือง เป็นพระราชวังทอง ซึ่งมีพื้นปูลาดด้วยแก้วผลึก และเมื่อพวกเขากลับมาลงมายังโลก นี้ใหม่ พวกเขาก็จดบันทึกประสบการณ์เหล่านี้ ความสุขที่เขาได้รับในอาณาจักรสวรรค์ หรือ ในดินแดนแห่งพุทระเหล่านี้ เพราะฉะนั้น ดินแดนพุทระเหล่านี้จึงมีอยู่จริง และมีความ สวยงามมากกว่าโลกของเรามากนัก

วิธีไปถึงดินแดนแห่งพุทระ (ตอน 3)

สิ่งมีชีวิตต่างๆ ในกลุ่มดาวอื่นและในโลกอื่น

ภายในจักรวาลเราสามารถใช้เวลาเนื้อของเรามองเห็นว่า มีโลกอยู่มากมายหลายแห่ง นัก วิทยาศาสตร์ของเรากำลังพยายามอย่างหนักที่จะค้นพบว่าโลกเหล่านี้เป็นแบบไหน มีผู้คน อาศัยอยู่หรือไม่? ผู้คนที่นั่นคล้ายคลึงกับพวกเราหรือไม่? และการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ บางอันก็ได้พิสูจน์แล้วว่าโลกบางโลกมีผู้คนอาศัยอยู่ ซึ่งมีลักษณะละม้ายคล้ายคลึงกับพวก เราแต่บางครั้งก็ไม่ค่อยเหมือน โลกต่างๆ เหล่านี้ในระบบจักรวาลมีสิ่งมีชีวิตอยู่จริงๆ ซึ่งมี แตกต่างกันอย่างมากมายหลายแบบ บางแห่งก็มีความแตกต่างกันทางด้านความถี่ แรงสั่น สะเทือน

ซึ่งตาเนื้อของเราไม่สามารถรับรู้ได้ ถึงแม้ว่าเราจะส่งยานอวกาศออกไปยังโลกนั้นโดย มนุษย์อวกาศของเรามีเครื่องมือพร้อมสรรพ เราก็ยังไม่สามารถมองเห็นพวกเขาได้ เพราะ ฉะนั้น เมื่อนักบินอวกาศของเราเดินทางไปยังดวงจันทร์ เขาก็มองไม่เห็นอะไรเลย เขาก็เลย เอาก้อนหินบางชนิดกลับมาบ้าน หินเหล่านี้ราคาแพงมาก ฉันคิดว่าเราควรจะไปซื้อมัน แล้ว เอามาห้อยไว้ที่คอของเรา....เป็นหินจากดวงจันทร์ เพราะว่ามีราคาแพงกว่าทองอีกเมื่อเอา ราคาของยานอวกาศมาใช้คำนวณด้วย

ทำไมตาของเราจึงมองไม่เห็นสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น ซึ่งอยู่ในแกแล็คซี่อื่นหรือโลกอื่น ก็เพราะว่า ตัวเราทำด้วยสารซึ่งมีความหนาแน่นแตกต่างออกไป ถูกไหม? จริงๆ แล้วสารก็ไม่ใช่สาร หรอก ฉันคิดว่าวิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์เรื่องนี้ไว้ อันที่จริงสารนั้นมีธรรมชาติของความว่าง เปล่าเพียงแต่มีความหนาแน่นแตกต่างกัน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลเข้าใจได้ง่ายมาก เพราะฉะนั้น พุทธศาสนาจึงมีทฤษฎีที่เกี่ยวกับความว่างๆ นี้หมายความว่า ธรรมชาติของทุก สิ่งทุกอย่างเป็นความว่างเปล่า เพียงแต่มันมีความหนาแน่นแตกต่างกันเท่านั้น

ทีนี้ฉันจะพยายามทำให้เป็นรูปธรรมชัดเจนขึ้น เช่น อวกาศ.... เราไม่สามารถมองเห็นอากาศ เราเพียงแต่ใช้มันได้เท่านั้น เราหายใจได้และรู้สึกว่ามีอากาศอยู่เมื่อมีลมพัด มิฉะนั้นแล้ว เราก็

จะไม่สามารถเห็นอากาศ ไม่สามารถรู้ว่าอากาศนั้นมีอยู่ อากาศประกอบด้วยออกซิเจน และ ไฮโดรเจน ทุกคนรู้เรื่องนี้ ใช่ไหม? น้ำก็ประกอบด้วยได้โตรเจนและออกซิเจน ไม่ใช่หรือ? มี องค์ประกอบเหมือนกันคือ H₂O แต่อากาศก็แตกต่างจากน้ำโดยสิ้นเชิง จริงไหม? ถ้าเรา กระจายน้ำเราไม่สามารถดื่มอากาศได้ เราต้องดื่มน้ำถึงแม้ว่าทั้งสองอย่างจะประกอบด้วย สารอย่างเดียวกัน มีเปอร์เซ็นต์ขององค์ประกอบเหมือนกัน เป็นเรื่องแปลกใหม่?

ที่นี้ น้ำแข็งก็ยิ่งต่างออกไปใหญ่ น้ำแข็งมีความหนาแน่นต่างออกไป ฉันคิดว่าน้ำรวมตัวกัน หนาแน่นขึ้นจนกลายเป็นของแข็งเราก็เลยมีน้ำแข็ง เรื่องนี้จึงช่วยให้เราอธิบายสิ่งที่แตกต่างกันในจักรวาล ทำไมบางอย่างจึงเป็นของแข็งมองเห็นได้ แต่บางอย่างก็แทบจะจับต้องไม่ได้ มองก็ไม่เห็น ฉันคิดว่ามันก็เป็นทฤษฎีอันเดียวกัน เราจึงได้ยินคนพูดว่า “ทุกสิ่งในจักรวาล เป็นหนึ่งเดียวกัน มีแก่นแท้เหมือนกัน” วันนี้ ฉันรู้แจ้งในเรื่องนี้ต้องขอบคุณพวกเธอ ถ้า ฉันไม่ได้พูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ฉันก็คงลืมปัญญาส่วนนี้ไปแล้ว ฉันคงจำไม่ได้เข้าใจไหม? เพราะเธอ มาวันนี้และต้องการจะรู้เรื่องนี้ ฉันก็เลยมีโอกาสดำเนินข้อมูลนี้ออกมาให้เธอ ถ้าไม่ใช่เพราะ เธอฉันก็คงไม่ต้องการข้อมูลส่วนนี้ มันคงจะถูกเก็บสะสมไว้และถูกลืมไป

การรู้แจ้งก็คล้ายๆ แบบนี้ เราจำเป็นต้องเปิดความทรงจำของเราออกมา เราต้องใช้มันทุกวัน ในชีวิตประจำวันของเรา ในการบำเพ็ญปฏิบัติทุกๆ วัน เราจะเปิดความลึกลับออกมามากขึ้น ยังมีความสามารถอีกมากมายที่ถูกเก็บเงียบอยู่ในสมองของเรา นี่แหละที่เราเรียกว่า การรู้แจ้งนี่แหละที่เราเรียกว่าได้รับปัญญามากขึ้น ไม่มีอะไรลึกลับทุกอย่างเรามีอยู่แล้วใน สมองของเรา ถูกเก็บสะสมไว้ เพียงแต่ว่าเมื่อเราไม่ได้ใช้มัน เราก็เลยลืมมัน จึงดูคล้ายๆ กับ ว่าสิ่งนี้ไม่มีอยู่

ตามที่ฉันเล่าให้พวกเธอฟังเกี่ยวกับเรื่องของ น้ำ อากาศ และน้ำแข็ง ซึ่งสร้างจากธาตุชนิด เดียวกันนั้นตัวของเราก็ถูกสร้างขึ้นจากแก่นแท้ชนิดเดียวกัน เป็นธาตุชนิดเดียวกันนั่นก็คือ แสง แรงแล้นสะเทือน ซึ่งเราเรียกว่าพระวณะหรือคำพูด ในคัมภีร์ไบเบิลพระวณะนี้หมายถึง แรงแล้นสะเทือน ในสมัยโบราณเขาไม่เรียกว่าแรงแล้นสะเทือน เขาเรียกว่าพระวณะ เป็นอะไร บางอย่างที่มีเสียง เป็นสิ่งซึ่งทำให้เกิดเสียง...นั่นก็คือพระวณะ ไม่ว่าจะเสียงที่มองไม่ เห็นหรือเสียงที่มองเห็น เขาก็ไม่มีวิธีอธิบายมัน จึงเรียกกันว่าพระวณะ เล่าจื๊อก็ไม่มีคำ อธิบายเกี่ยวกับสิ่งนี้ท่านจึงกล่าวว่า “ถ้าเธอกดดันฉันมากไป ฉันก็จะกล่าวสิ่งที่ยิ่งใหญ่นี้ ออกมา สิ่งนี้คือ เต๋า ฉันไม่มีชื่อเรียกมัน” คำศัพท์ทางพุทธศาสนาเรียกว่า กระแสเสียง ใช่ไหม? เป็นเสียงภายใน ทุกอย่างนี้ก็หมายถึงสิ่งเดียวกัน เราจึงได้ยินคำกล่าวในคัมภีร์ไบเบิลว่า “ใน ปฐมกาลก็มีพระวณะอยู่แล้ว พระวณะนั้นอยู่กับพระเจ้า แต่พระวณะนั้นก็คือพระเจ้า” ใช่ ไหม?

เพราะฉะนั้นแรงแล้นสะเทือนนี้หรือแสงนี้ก็ค่อยๆ มีความหนาแน่นมากขึ้น เมื่อมันเคลื่อนลงมา ในระดับชั้นต่างๆ ของจักรวาลตามลำดับ มันจะหนาแน่นมากขึ้น และหนาแน่นที่สุดที่นี้ เราจึง มีร่างกายที่มองเห็นได้เพื่อใช้ในการเคลื่อนไหวไปรอบๆ แต่เมื่อบางคนบำเพ็ญปฏิบัติขึ้นไปถึง ระดับชั้นที่สุดมาก พัฒนาการของเขาสู่ปัญญาสูงสุด สู่พลังสูงสุด เขาก็จะกลับหลอมรวมกับ แหล่งดั้งเดิม เพราะฉะนั้นบางครั้งเธอจึงเห็นร่างกายของเขาอันตรธานหายไป แต่ไม่ใช่ว่าเขา

หายไปจริงๆ เพียงแต่เขาหลอมรวมกลายเป็นลักษณะดั้งเดิม ก็เหมือนกับน้ำแข็งที่ถูกแสง หรือถูกไฟมันก็หลอมละลายกลายเป็นน้ำ จากนั้นก็หายไปกลายเป็นอากาศอีกครั้งหนึ่ง แต่เวลาที่เรานั่งสมาธิ เราปฏิบัติ เรากลายเป็นพุทธะเป็นมหาอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่เราจะไม่หายไปรวดเร็วทัน เรายังสามารถควบคุมร่างกายของเราได้ ควบคุมจุดหมายปลายทางของเราได้ และเราต้องการจะอยู่เพื่อประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น แต่ร่างกายของเราไม่ได้เป็นร่างกายจริงๆ อีกต่อไปแล้ว

เพราะฉะนั้น ในบางครั้งถ้าอาจารย์ท่านหนึ่งบรรยายธรรมด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง อาจจะอยู่ในสมาธิหรือกำลังสอนผู้อื่นด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง อาจจะมีบางคนซึ่งไม่เห็นร่างกายของอาจารย์ท่านนั้นเลยเพียงแต่เห็นแสงที่กว้างใหญ่ไพศาลดุจดมหาสมุทร และแสงนั้นจะกลืนเอาทุกคนที่ฟังการบรรยายธรรมนั้นไว้ พวกเขาอาจจะมีประสบการณ์แบบนี้ได้ในบางครั้งอาจจะนานสักครึ่งชั่วโมงหนึ่งชั่วโมง, 2 หรือ 3 ชั่วโมงก็ได้ ตัวเธอจะถูกกลืนหายไปในทะเลของแสงและความสุขสันต์ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ อาจารย์ท่านนั้นได้หลอมรวมเข้ากับมหาสมุทรแห่งแสง บางครั้งผู้ที่เป็นอาจารย์อาจเลือกที่จะปรากฏตัวให้ลูกศิษย์บางคนได้เห็น เพื่อให้เขามีความเชื่อมั่นมากขึ้น หรืออาจจะเป็นเพราะลูกศิษย์คนนั้นมีบุญสัมพันธ์อันยิ่งใหญ่กับอาจารย์ท่านนั้นในอดีตก็ได้ แต่ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถเห็นปรากฏการณ์นี้และไม่ใช่ว่าอาจารย์ทุกท่านจะมีความสูงส่งจนสามารถทำให้เกิดปรากฏการณ์นี้ได้หมด

วิธีไปถึงดินแดนแห่งพุทธะ(ตอน 4)

นักบุญผู้รู้แจ้งมีอยู่ในทุกยุคสมัย

การได้พบ**อาจารย์**แบบนี้ก็นับว่าเป็นสิ่งที่ยาก เพราะว่าพวกเขาค่อนข้างจะเหมือนคนธรรมดา มากเกินไปเข้าใจไหม? เหมือนคนปกติมากไป เขาอาจจะไม่ได้สวมชุดนักบวชเลยก็ได้ อาจจะสวมเสื้อผู้ธรรมดาๆ แต่ยิ่งธรรมดามากเท่าไรก็อาจจะยิ่งใหญ่มากขึ้นก็ได้ บางครั้งเราเดินอยู่ บนถนนเราอาจจะเห็น**พระโพธิสัตว์**จำนวนมากก็ได้ เขาเป็นนักบุญแต่เราอาจจะไม่รู้ พวกเขาทำงานกันเงียบๆ ในพระสูตรทางพุทธศาสนาซึ่งเราเรียกว่า ปุณทริกสูตรนั้น พระศากยมุนี พุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนใด **พระโพธิสัตว์**...ซึ่งหมายถึงนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ เป็นนักบุญที่รู้แจ้ง จะปรากฏอยู่ในโลกนี้เสมอ เพื่อปกป้องคำสอนอันยิ่งใหญ่ ปกป้องคุ้มครองธรรมะ

เพราะฉะนั้นจึงเป็นไปได้ที่เราจะจำบุคคลเหล่านี้ได้ทุกครั้ง เพราะพวกเขามีอยู่เป็นจำนวนมากทำงานในสาขาต่างๆ ด้วยวิธีการต่างๆ กัน เธออาจจะเห็นเป็นวิศวกร หรือบางทีอาจจะเห็นเป็นแพทย์ หรือคนขับแท็กซี่ แต่พวกเขาเป็นนักบุญยิ่งใหญ่ เพราะฉะนั้นจึงควรเคารพบุคคลอื่นไม่ว่าเธอจะไปเจอกับใคร ทศนคติที่ดีที่สุดก็คือ มองทุกสิ่งให้เป็นพุทธะ

เป็นนักบุญแล้วเธอก็อาจจะมีประสบการณ์อันมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ อาจมีการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในชีวิตของเธอ

ฉันเคยพูดเอาไว้แล้วว่า เธอไม่จำเป็นต้องไปที่เทือกเขาหิมาลัย หรือโกนผมของเธอเพื่อจะได้รู้
แจ้จ้ง ฉันเคยทำแบบนี้มาแล้วเพราะว่ามันเป็นหนทางของฉัน เข้าใจไหม? เป็นสิ่งที่ถูกกำหนด
ไว้แล้วถึงกระนั้นฉันก็ยังไม่รู้แจ้จ้ง จริงไหม? และตอนนี้ สมมุติว่าฉันรู้แจ้จ้งแล้ว สมมุตินะ
สมมุติว่าฉันรู้แจ้จ้ง และฉันเป็นนักบวชอยู่ จะเกิดอะไรขึ้นถ้าฉันปล่อยให้ผมมันยาวออกมา
มากๆ แล้วฉันก็นุ่งกางเกงยีนส์ และเที่ยววิ่งไปโน่นไปนี่ พวกเขาคิดว่าฉันจะสูญเสียการรู้แจ้จ้ง
นั้นไปไหม? ไม่หรือ? ถูกต้อง ก็ยังคงเหมือนเดิมทุกประการ

ไม่ว่าเธอจะทำอะไรในโลกนี้ ไม่ว่าเธอจะมีภาระหน้าที่ที่เธอจะต้องดูแล ถ้าหากเธอรู้
แจ้จ้งแล้วเธอก็จะรู้แจ้จ้งตลอดไป เพราะฉะนั้นเธอจึงต้องการกุญแจสู่การรู้แจ้จ้งเท่านั้น ยิ่งรู้แจ้จ้ง
ได้เร็วขึ้นก็ยิ่งเป็นวิธีที่ดี แน่نونเราไม่มีเวลามาก เราอยู่ในยุคสมัยใหม่ เราไม่สามารถจะมา
นั่งอยู่นานหลายๆ ปี และคอยให้เกิดการตื่นขึ้นอย่างฉับพลัน ถ้าเราไม่เคยได้ลิ้มรสมาก่อน ก็
เป็นการยากมากสำหรับในยุควิทยาศาสตร์นี้ ที่ผู้คนจะยอมเชื่อในสิ่งที่เขาพิสูจน์ไม่ได้ เพราะ
ฉะนั้น ผู้ที่เป็นอาจารย์ในยุคปัจจุบัน จึงต้องมอบหลักฐานเกี่ยวกับระดับชั้นของจิตที่สูงขึ้นไป
ให้คนได้รับรู้อย่างเปิดเผย ต้องให้พวกเขาได้มีหลักฐานเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า หรือ
แสงแห่งพุทธะ เพื่อให้พวกเขาได้มีข้อพิสูจน์บ้างจะได้เชื่อมั่น มีอะไรที่ยึดถือได้และพัฒนาให้
ก้าวหน้าขึ้นได้

เพียงแต่ว่าจะมีการรู้แจ้จ้งในระดับที่แตกต่างกันเท่านั้นแต่เมื่อเธอรู้แจ้จ้งแล้วเธอก็รู้แจ้จ้ง เธอ
อาจจะเลือกทางเดินให้มีความเจริญพัฒนายิ่งใหญ่มากขึ้น หรือเธออาจจะเลือกที่จะอยู่เฉยๆ
ไม่ไปไหนก็ได้ เข้าใจไหม? เพราะฉะนั้น เมื่อเธอได้รับการประทับจิตแล้วเธอก็จะกลายเป็นคน
ใหม่ มีระดับชั้นต่างไปจากเดิมเข้าใจไหม? คล้ายๆ กับเธอเรียนจบชั้นมัธยม เมื่อลงทะเบียน
เข้าในวิทยาลัยแล้วเธอก็กลายเป็นนักศึกษาของวิทยาลัย ถูกไหม? ไม่มีการย้อนกลับมาใหม่
ไม่มีใครเรียกเธอว่านักเรียนอนุบาลหรือเป็นนักเรียนมัธยมอีกต่อไป แต่เธออาจจะเลือกเรียน
ให้สูงขึ้นจนได้รับปริญญาเอก หรือเธออาจจะเลือกอยู่ที่เดิมไม่ยอมเรียนเพิ่มเติมแล้วก็ลาออก
ไป เข้าใจไหม? อยากรู้ดี เธอก็ยังเป็นนักศึกษาของวิทยาลัย หรือเคยเป็นนักศึกษาจะไม่ใช่นักเรียนมัธยมอีกแล้ว

เพราะฉะนั้นเมื่อเธอได้รับการรู้แจ้จ้งโดยอาศัยพระพรของอาจารย์ท่านหนึ่ง และโดยอาศัย
ความพยายามของตัวเอง เธอก็จะรู้แจ้จ้งตลอดไป เธอจะไม่เป็นเหมือนก่อนหน้านี้อีก หลังจาก
จากนี้จึงขึ้นอยู่กับว่าเธอขยันบำเพ็ญปฏิบัติหรือไม่ ไม่ใช่ว่ารู้แจ้จ้งเพียงแค่ว่าบเดียวแล้วจะ
ทำให้เธอกลายเป็นพุทธะ ถูกไหม? ไม่ใช่ว่าเธอลงทะเบียนเรียนในวิทยาลัยแล้วไม่เคยได้เรียน
อะไรเลย แล้วจะกลายเป็นหมอไปได้ ไม่ใช่ๆ ง่ายอย่างนั้นหรอก

ในวิทยาศาสตร์แขนงอื่นๆ ก็เหมือนกันเราจำเป็นต้องใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่อง และ
ฝึกฝนอย่างขยันขันแข็ง แต่เราก็ยังต้องได้รับการรับรองจากครู ต้องได้รับความช่วยเหลือ
จากท่านด้วย บางครั้งเราอาจจะลืมนั่งลงหรืออาจจะไม่รู้ว่าได้รับความก้าวหน้าแล้ว บางครั้ง
เราไม่รู้ว่าจะหลุมพรางอยู่บนหนทางแห่ง

บางครั้งการบำเพ็ญนั้น ซึ่งแนวทางนี้เป็นหนทางที่ยาวไกลและยากยิ่งเราจึงต้องการเพื่อน

ซึ่งเป็นผู้ซื้อสัตย์ไม่เห็นแก่ตัวและมีปัญญาเพื่อช่วยนำทางเรา เพื่อช่วยเราในขณะที่กำลังเดินทาง แต่เราต้องเป็นผู้เดินด้วยตัวเอง เพื่อนอาจจะจะเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือเท่านั้น เข้าใจไหม? ช่วยให้สิ่งต่างๆ รวมทั้งการเดินทางเป็นไปอย่างราบรื่นรวดเร็วและได้รู้แจ้งมากขึ้น เข้าใจไหม? ดังนั้น ครูจึงเป็นเพื่อนที่ดี คอยเดินอยู่ข้างๆ เธอ ช่วยเหลือเมื่อเธอล้มลง ใช้ไหม? คอยปรุงอาหารให้เธอยามเจ็บป่วย ช่วยเหลือยามเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า คอยให้กำลังใจเมื่อเธอหมดความกระตือรือร้น แต่ครูไม่สามารถรู้แจ้งแทนเธอ ครูคอยช่วยให้เธออยู่บนหนทางเท่านั้น จากนั้นเราก็สามารถเดินไปได้

เอาละฉันจะหยุดการบรรยายไว้เพียงเท่านี้ เพราะเวลาที่เธอถามคำถาม ฉันจะมีแรงบันดาลใจในการพูดได้มากขึ้น และช่วยทำให้ข้อสงสัยของเธอทั้งหมดได้รับความกระจ่าง เพราะฉะนั้น กรุณาถามคำถามได้ถ้าต้องการเราจะหยุดเพียงแค่นี้

วิธีไปถึงดินแดนแห่งพุทธะ (ตอน 5)

อะไรคือธรรมวิธีที่ถูกต้อง

ถ : เราจะทราบได้อย่างไรว่า ธรรมวิธีใดเป็นธรรมวิธีที่ถูกต้อง? ท่านทราบได้อย่างไรว่าธรรมวิธีนั้นๆ เป็นธรรมวิธีสูงสุดและเหมาะสมต่อการเรียนรู้ของท่าน?

อ : ธรรมวิธีใดก็ได้ที่นำเธอให้เข้าใกล้พุทธะมากขึ้น ใกล้ธรรมชาติแห่งพุทธะของเธอ นำเธอกลับไปสู่พระเจ้าแสดงให้เธอรู้ว่าเธอมีพลังของพระเจ้า ให้รู้ว่าเธอมีแสงของพระเจ้า แสงแห่งพุทธะ นั่นแหละคือธรรมวิธีที่ถูกต้อง โอเค?

ถ : เราจะทราบได้อย่างไรว่า เราได้เข้าถึงธรรมชาติแห่งพุทธะของเราแล้วในตอนที่ได้รับการประทับจิต?

อ : เธอจะเข้าถึงสิ่งนั้นโดยทันทีไม่จำเป็นต้องถามว่าเกิดขึ้นอย่างไร เธอจะรู้ได้ทันที ยกตัวอย่างเช่น อาจารย์ท่านหนึ่งให้ผลแอปเปิ้ลแก่เธอๆ ก็รู้ทันทีว่านี่คือแอปเปิ้ลและเธอก็กินมันทันที เธอไม่มีเวลาจะมาถามว่า “ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่านี่คือแอปเปิ้ล?”

ถ : ฉันเป็นชาวพุทธมานาน 3 ปีแล้ว แต่ไม่มีความก้าวหน้าอะไรเลยปัญหาที่เกิดขึ้นเกิดจากอะไร?

อ: ปัญหาก็คือ เขาเอาแต่อ่านประสบการณ์ของคนอื่น และไม่เคยมีประสบการณ์ด้วยตัวของเธอเอง ยกตัวอย่างเช่น ในพุทธศาสนา เรามีคัมภีร์ซึ่งบรรยายถึงดินแดนแห่งท่านอามิตาภพุทธะ ซึ่งมีความสวยงามต่างๆ มากมาย พื้นก็ปูลาดด้วยทอง แม้แต่นกยังสามารถร้องเพลงเป็นคำสอนอันยิ่งใหญ่ มีพระราชวังสวยงามมากมาย ผู้คนที่นั่นใช้ดอกบัวบินไปในอากาศ ฯลฯ มีสระน้ำอันสวยงามซึ่งมีน้ำอมฤต เมื่อเธอได้ดื่มมันเธอก็จะมีกำลังมาก มีพลังและสติปัญญา ฯลฯ แต่เขาไม่เคยไปที่นั่นเลย ก็วันๆ เขาได้แต่ท่องสวดมนต์เกี่ยวกับดินแดนแห่งพุทธะนี้และไม่มีแม้แต่ความอยากที่จะไป เขาอาจจะหิวก็ได้แต่เขาก็ไม่มีอาหารกิน ธรรม

วิถีของฉันจะให้อะไรเธอบ้างนิดหน่อยได้ลิ้มรสดินแดนแห่งพุทธะ เธอจะรู้ว่าเธออยู่บนหนทางที่ถูกต้องและมีกำลังใจที่จะเดินต่อไป เธอก็จะรู้ว่าเธอได้รับความสำเร็จหรือเปล่า มิฉะนั้นแล้ว ถึงเธอจะศึกษานาน 30 ปีก็ยังไม่ได้รับความสำเร็จอยู่ดีไม่ต้องพูดถึง 30 ปีเสียด้วยซ้ำ 3 ปีนี้หนักว่าสิ้นมากแล้ว บางคนรอานถึง 30 ปี ก็ยังไม่เคยเห็นดินแดนแห่งพุทธะ ไม่เคยเห็นแสงของพุทธะแม้แต่แวบเดียว ไม่เคยได้ยินเสียงดนตรีแห่งพุทธะเลยแม้แต่บ่อย เป็นเรื่องที่ยากมากถ้าเธอไม่มีครูที่ถูกต้อง ไม่รู้จักหนทางที่ถูกต้องจะไม่มีวันได้รับความสำเร็จเลย ก็เหมือนกับมีใครพาเธอไปที่ร้านอาหาร เธอหิวมากและอยากจะหาร้านอาหารสักแห่งหนึ่ง ถ้าอย่างน้อยบุคคลนั้นเขาพาเธอมาบนถนนที่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าเธอจะยังเดินทางมาไม่ถึงร้านอาหาร เธอก็รู้แล้วว่าเธออยู่บนถนนที่ถูกต้องสามารถเดินต่อไปข้างหน้าเรื่อยๆ ได้ เธอสามารถได้กลิ่นอาหารลอยมาจากครัวนิดๆ หน่อยๆ ถึงแม้ว่าจะเป็นการกลิ่นที่มาจากไกลๆ เธอก็รู้แล้วว่าใช่แน่ๆ เธออยู่บนหนทางที่ถูกต้องแน่ๆ มิฉะนั้นแล้ว เธออาจจะเดินนานตั้งหลายวัน เปลี่ยนไปถนนโน้น ถนนนี้หลายสายก็แล้วแต่ยังไม่เคยได้อะไรเลย

ถ : ฉันไม่ได้นับถือศาสนาอะไรและไม่ได้สังกัดอยู่ในกลุ่มของศาสนาไหนเลย ฉันเพียงแต่นั่งสมาธิด้วยตัวเองฉันจะรู้แจ้งได้หรือไม่?

อ : นี่แสดงว่าเธอยังไม่รู้แจ้งนั่นเอง ถ้าเธอรู้แจ้งเธอก็ต้องรู้แล้ว อย่างน้อยเธอก็ต้องรู้สึกมันมีความมั่นคงมากกว่านี้ เราไม่จำเป็นต้องสังกัดอยู่ในกลุ่มหรือศาสนาไหนเลยในการที่จะได้รับการรู้แจ้ง เราไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อก่อนที่เราจะเห็นด้วยซ้ำ แต่เมื่อเราได้เห็นเราก็ต้องเชื่อจริงไหม? เมื่อเธอมาอยู่ต่อหน้าพระเจ้าหรือพุทธะหรือว่าเธอได้ไปที่ดินแดนแห่งพุทธะ เธอก็จะรู้เองว่าใช่แล้วมีพุทธะจริงตอนนี้ฉันเชื่อแล้ว การไม่นับถือพระเจ้านั้นไม่เป็นไรหรอก (อาจารย์หัวเราะ) แต่ก็ไม่ดีนักที่จะเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ ตลอดชีวิต เราต้องหาข้อพิสูจน์ตราบใดที่เราสามารถจะหาได้ และต้องพยายามสุดความสามารถของเรา ถ้าไม่มีใครให้ข้อพิสูจน์แก่เธอได้ก็ไม่มีใครสามารถจะมาตำหนิเธอ ในการที่เธอไม่นับถือศาสนาได้เลย แต่ถ้ามีใครยื่นข้อพิสูจน์ให้แก่เธอ อย่างน้อยเธอก็จะให้โอกาสตัวเองได้พิสูจน์ว่าโลกที่อยู่เหนือขึ้นไปนั้นมีจริง จากนั้นเธอก็สามารถจะเชื่อได้ว่ามีพุทธะ มีพระเจ้า หรือมีนักบุญอื่นๆ อยู่

ถ : กรุณาอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของคนจำนวนมากๆ พวกเขาเคยมีความผิดมาก่อนหรือ เขาจึงต้องมาทนทุกข์แบบนี้?

อ : ไม่มีใครบริสุทธิ์หรอกฉันบอกเธอแล้วตั้งแต่เมื่อวานนี้ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นบทเรียนที่เราต้องเรียนรู้ฉันไม่ได้ต้องการจะประณามใคร ทุกๆ อย่าง คือบทเรียน แต่การเรียนรู้ก็อาจจะเจ็บปวด แต่เมื่อเธอตื่นขึ้นเธอก็ได้เห็นสิ่งต่างๆ ในแสงสว่างที่ต่างไปจากเดิม และเธอก็รู้ว่ามันเป็นเพียงบทเรียนทั้งสิ้น ดูการฆ่าหมูที่พวกเขาทำกันอยู่ทุกวันเพื่อให้ร่างกายของเรามีอายุยืนยาวได้ถึง 100 ปีสิ มีชีวิตที่ชีวิตแล้วที่ถูกฆ่าไปทั้งปลา, กุ้ง, ไก่, หมู, วัว, ควาย? เธอคิดว่าพลังงานเหล่านี้จะละลายหายไปโดยไม่เกิดมีสงคราม ความทุกข์ยาก หรือความเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างนั้นหรือ?

ทุกๆ สิ่งที่เราทำถูกบันทึกไว้ในอากาศเรียบร้อยแล้ว ไม่มีอะไรสูญหายไป มันจะเจือจางลงได้ก็โดยอาศัยพลังงานชนิดหนึ่งที่แตกต่างออกไปเท่านั้น มันจะถูกหักกลบกลบหนีไปได้ ก็โดยอาศัย

การกระทำที่ต่างออกไป แต่มีใช้สูญหายไปเฉยๆ ยกตัวอย่างเช่น ไอน้ำกลายเป็นน้ำแข็งได้ก็ ต้องเปลี่ยนแปลงมาจากน้ำ ทีนี้ ถ้าเธออยากจะทำน้ำแข็งมันหายไปเธอก็ต้องใช้แสงอาทิตย์ แสงไฟ แสงสว่างหรือความร้อนเพื่อทำให้มันกลับกลายเป็นอากาศอีกครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้น ถ้าเธอเคยฆ่าสิ่งต่างๆ จำนวนมากอยู่ตลอดเวลา ทำให้สัตว์เหล่านี้ได้รับความทุกข์ทรมานสัตว์ พวกนี้มีจิตสำนึก คิดได้ และมีพลังงานแห่งความเกลียดชังอยู่ ความเกลียดชังและความกลัว เหล่านี้ ก็จะรวมตัวกันเป็นพลังงานที่ทำงานได้ลอยอยู่ทั่วไปในอากาศ เมื่อมีมากเกินไปก็จะ ทำให้เกิดความทุกข์ยากในคนจำนวนมาก

เราจะต้องจ่ายคืนทุกสิ่งทุกอย่างที่เราใช้ไปในจักรวาลนี้ทั้งหมด ดังนั้นบรรดาอาจารย์ทั้งหลาย จึงเน้นย้ำถึงเรื่องอาหารมังสวิรัต ซึ่งเป็นการสูญเสียน้อยที่สุดต่อความเป็นอยู่ของสิ่งต่างๆ สัตว์มีชีวิต พืชก็มีชีวิต แต่เป็นการสูญเสียที่น้อยที่สุด เข้าใจไหม? ก็เหมือนกับเธอทำงาน หาเงินได้ร้อยเหรียญ แล้วเธอใช้ไปสองร้อยเหรียญแน่นอนเธอต้องเป็นหนี้เธอก็จะเกิดความ ยุ่งยาก แต่ถ้าเธอพยายามซื้อของถูๆ ซึ่งทำให้เธอมีชีวิตอยู่ได้โดยใช้จ่ายที่น้อยที่สุด เธอก็ไม่ ต้องกังวลเรื่องนี้สิน เพราะฉะนั้นเราจึงเลือกทานอาหารมังสวิรัต ผักผลไม้ เมล็ดพืช นม หรือ เนย.... สิ่งต่างๆ เหล่านี้สร้างบาปน้อยกว่าเป็นสิ่งที่มีจิตสำนึกในตัวของมันเอง

ถ้าเธอรีดนมจากวัวๆ จะตายหรือไม่? ไม่ เข้าใจไหม? ถูกต้อง ถ้าเธอเอาเมล็ดพืชจำนวนหนึ่ง มาจากต้นไม้มันก็ยังคงมีเมล็ดอีกมากมายพอที่จะงอกขึ้นมาเป็นต้นใหม่ได้เป็นพันๆ ต้น เข้าใจไหม? มันจะไม่สูญหายไป ถ้าเธอตัดดอกไม้สักดอกหนึ่งหรือตัดผักมาสักก้านหนึ่ง ก็จะ ยิ่งเกิดการงอกออกจากก้านมากขึ้น เกิดเป็นพืชผักมากขึ้น เพราะฉะนั้น เราจึงรู้ว่าอาหาร มังสวิรัตมีอันตรายน้อยกว่า ทำให้เกิดการสูญเสียน้อยกว่า

วิธีไปถึงดินแดนแห่งพุทธะ (ตอน 6)

รูปลักษณะที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้

ถ : ร่างกายของคนปกติสามารถกลายเป็นพุทธะได้หรือไม่?

อ : ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ฉันบอกเธอแล้วเมื่อวานนี้ว่า ไม่มีใครเป็นคนธรรมดาๆ เลย พุทธะอยู่ภายในหัวใจของเธอ ธรรมชาติแห่งพุทธะอยู่ในตัวเธอ ผู้ที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ คือพุทธะ เข้าใจไหม? จริงๆ แล้ว เธอก็คือพุทธะ ไม่มีใครเป็นคนธรรมดาเลย เพียงแต่ว่าเธอไม่ต้องการจะรู้จักตัวเอง และเธอลืมไปว่า เธอเป็นพุทธะ คนธรรมดาอยู่ที่ไหนบ้าง? ฉันไม่เห็นมีใครธรรมดาอยู่เลย พุทธะอยู่ในหัวใจของเธอ หมายความว่า ผู้ที่อยู่ในตัวเธอก็คือพุทธะ สิ่งที่อยู่ข้างนอกเป็นเพียงแค่อ่างน้ำ แต่เสื้อผ้าเท่านั้น เราคือพุทธะ เธอไม่รู้หรือ?

ถ : ในการนั่งสมาธิบางครั้งสิ่งที่ฉันเห็นอาจเป็นความจริงขึ้นมาได้ ฉันได้เห็นดินแดนแห่งพุทธะมีต้นไม้ที่งามสง่าอยู่ 7 ต้น ทุกๆ คนบอกว่าต้นเหล่านี้เป็นต้นไม้ที่มีค่า ใต้ต้นไม้ฉันเป็นสิ่งมีชีวิตอยู่ 7 ตน ทั้ง 7 ตนนี้มีความหมายว่าอย่างไร? ฉันจะขึ้นไประดับชั้นที่สูงลิ้นจี่ซึ่งกว่านี้ได้อย่างไร?

อ : ใครถามคำถามนี้ เธอได้รับการประทับจิตแล้วหรือยัง?

ถ : ยัง!

อ : ยังไม่ได้รับการประทับจิตหรือ โอเค! เอาละฉันพยายามอธิบายตามแนวทางของเธอ อาจจะไม่เข้าใจคำศัพท์ของฉันๆ จึงต้องถามก่อนว่าเธอได้รับการประทับจิตแล้วหรือยัง เธอ นั่งสมาธินานเท่าไรแล้ว? เธอควรจะพยายามปฏิบัติต่อไปแล้วเธอก็จะรู้ว่าผู้ยิ่งใหญ่ทั้ง 7 นั้นคือใคร เธอต้องบอกให้ฉันรู้ว่าพวกเขามีลักษณะอย่างไร ฉันจึงจะบอกเธอได้ว่าพวกเขาเป็นใคร พวกเขา มีแสงหรือเปลว? มีแสงอรุณรอบๆ ตัวเขาหรือเปลว? ลองบอกฉันมาซิ

ถ : ฉันไม่มีอาจารย์ ฉันเป็นโรคเบาหวาน ดังนั้นฉันก็เลยไม่สามารถนอนหลับได้ในตอนกลางคืน ฉันได้เรียนรู้มาจากหนังสือเล่มหนึ่งว่าฉันจะนอนหลับได้ดีขึ้น ถ้าฉันนั่งสมาธิก่อนเข้านอน นับแต่นั้นมา ฉันก็เริ่มหัดนั่งสมาธิเป็นพักๆ มาเป็นเวลา 4 -5 ปีแล้ว มีอยู่ครั้งหนึ่ง ฉันเห็นสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งฉันคิดว่าคงเป็นสวรรค์แดนปัจฉิม ฉันจะเรียกที่นี่ว่าโลกวิญญูญาณก็แล้วกัน เป็นโลกแห่งวิญญูญาณ ฉันรู้ว่ามันเป็นโลกวิญญูญาณโลกหนึ่ง ในโลกวิญญูญาณแห่งนี้ การติดต่อสื่อสารไม่ได้ใช้คำพูด แต่ใช้คลื่นสมอง ตอบสนองโดยการส่งผ่านอเล็กตรอน

ครั้งหนึ่ง ฉันได้เห็นดินแดนที่ห่างไกลออกไปมากพื้นดินเป็นสีทอง มีคนจำนวนมากกำลังฟังคำสอนแห่งลัทธิธรรม และพวกเขาแต่งตัวด้วยชุดของราชวงศ์ต่างๆ กัน ตอนนั้นฉันอยู่ห่างออกมามาก แต่ฉันก็สามารถรู้สึกได้ว่านี่คือสวรรค์แดนปัจฉิม ฉันเห็นต้นไม้ 7 ต้นอยู่ใกล้ๆ ตัวฉัน มีใบคล้ายๆ กับต้นชะเอมแต่ใบใสหมด ฉันยังหยิบเอามาไว้ในมือเพื่อสำรวจดูเลยเพราะฉันอยากรู้อยากเห็นมาก จากนั้นฉันก็เห็นบุคคล 7 คน ซึ่งมีทั้งพระภิกษุ, พระของทางเต๋า และยังมีคนอื่น ๆ อีกซึ่งฉันเรียกชื่อไม่ถูก คนเหล่านั้นคล้ายกับเป็นอมตะกำลังนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง ฉันไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้มาก่อนในชีวิตจริงๆ เลย

เดิมฉันเป็นชาวคริสต์ เพราะฉะนั้นฉันจึงรู้สึกแปลกๆ นอกจากนี้ ทุกครั้งที่ฉันนั่งสมาธิฉันก็จะ

ปีบวาดตามร่างกายโดยอัตโนมัติ และคอยมองหาจักร มือทั้งสองของฉันจะทำท่าทางขึ้นมาโดยอัตโนมัติ มือของฉันจะเคลื่อนไหวเองและแสดงท่าทำมือซึ่งฉันก็ไม่เข้าใจ

อ : เธอไม่สามารถบังคับมันได้หรือ?

ถ : ถ้าฉันบังคับให้มันหยุด มันก็หยุด อย่างไรก็ตามก็ดี เนื่องจากฉันเป็นชาวคริสต์ปรากฏการณ์นี้จึงเป็นสิ่งที่แปลก และไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคัมภีร์ของทางคริสต์ ดังนั้น ฉันก็เลยค้นหาเอกสารอ้างอิงจากคัมภีร์ของโรงเรียนเวทมนตร์ลึกลับหลายแห่ง ซึ่งมีเรื่องเกี่ยวกับการแสดงท่าทำมือต่างๆ ในคัมภีร์ เหล่านั้นฉันก็พบว่าท่าทำมือหลายอันที่คล้ายคลึงกันฉันยังคงเสาะแสวงหามาจนกระทั่งทุกวันนี้ แต่อย่างไรก็ตาม ฉันหวังว่าจะได้พบอาจารย์ที่ดีๆ ลักคนในไม่ช้าที่สามารถอธิบายได้ว่า มันเกิดอะไรขึ้นกับฉัน

อ : โอเค! เธอเคยอ่านคัมภีร์ของนิกายเทียนไท หรือเปล่า?

ถ : ไม่เคย!

อ : เธอจะสามารถหาคำอธิบายได้ในคัมภีร์ของนิกายเทียนไท เวลาเราฝึกปฏิบัติไปจนถึงระดับหนึ่งไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นระดับที่สูงมาก **จักระของระบบพลังงานภายในของเราจะถูกเปิดออก** บางครั้งจะมีกระแสพลังอย่างหนึ่งไหลเวียนอยู่ภายในทำให้ร่างกายของเราเคลื่อนไหวได้ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไร! อย่าคิดว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่มาก! นี่เป็นคำตอบของคำถามแรกของเธอ คำถามที่สองเกี่ยวกับการเห็นภาพของเธอนั้นนั่นเป็นระดับที่สูงขึ้นกว่านั้นพอควร ที่เรียกกันว่าแดนบริสุทธิ์ แต่มันเป็นแค่ครั้งเดียวหรือ? เธอเคยเห็นระดับนี้อีกบ้างหรือเปล่า?

ถ : ฉันเห็นระดับอื่นๆ บางทีฉันยังเห็นพวกผีด้วย มีผีตนหนึ่งของร้องให้ฉันสวดท่องคัมภีร์ให้เขาฟัง แต่ฉันบอกไปว่าฉันสวดไม่ได้

อ : ช่างเป็นผีที่ดีจริงๆ! หาได้ยากมาก! โอเค เรื่องมันเป็นเพราะว่าเธอยังไม่ได้รับการประทับจิตจากอาจารย์ เธอจึงไปรู้วิธีที่จะแยกแยะระหว่างของจริงและของปลอม อย่างไรก็ตามอาจารย์จะบอกเคล็ดลับที่จะใช้แยกแยะ โอเค? นี่ค่อนข้างจะเป็นเคล็ดลับที่เบื้องต้นมันมีวิธีที่ดีกว่านี้อีกหลายวิธี แต่ฉันบอกเธอไม่ได้ เพราะว่าเธอยังไม่ได้ประทับจิต และเธอก็ไม่สามารถจะเข้าใจอยู่ดีเพราะว่าระบบมันต่างกัน ฉันสามารถบอกเคล็ดลับนี้ได้ภายใน 5 นาที มันเป็นอย่างนี้คือถ้าเวลาที่เธอกลับมาหลังจากได้ไปเห็นระดับต่างๆ เห็นพุทธะหรือเห็นแดนพุทธะแล้ว

ร่างกายของเธอรู้สึกอ่อนคลายมาก จิตใจของเธอสูงขึ้นมีความปลื้มปิติ ก็หมายความว่าสิ่งที่เธอเห็นหรือสถานที่ ที่เธอไปนั้นเป็นจริง ถ้าเวลาที่เธอกลับมาหลังจากได้ไปเห็นอะไรแล้วเธอรู้สึกง่วงซึม อ่อนเพลีย ไม่มีเรี่ยวแรงก็หมายความว่าเธอถูกนำไปผิดทางไปสู่โลกของอสูร....สิ่งลวงตา... มันจะดูดพลังของเธอไป เข้าใจไหม? นอกจากนี้ เวลาเธอเห็นตัวตนบางอย่าง ถ้าดวงตาของเขาใหญ่และสดใส และมีความเมตตามาก็หมายความว่าผู้ที่เธอเห็นนั้น

เป็นสิ่งที่แท้จริง ถ้าดวงตาของเขาไม่มีแสง ไม่มีความเมตตา นั่นก็คือผีปีศาจที่แปลงตัวมา โอเค? มันมีทั้งปรากฏการณ์หรือโลกที่แท้จริงและก็ของปลอม เวลาที่พระศากยมุนีพุทธเจ้า กล่าวว่ “ปรากฏการณ์ทั้งหมดทุกอย่างไม่ใช่ของจริง! ท่านหมายความว่าปรากฏการณ์ใน โลกของเราที่นี้ เข้าใจไหม? ไม่ใช่ว่ามีปรากฏการณ์ที่เป็นจริงข้างบนนั้น มันจะไม่มีโลกที่แท้ จริงได้อย่างไร? ถ้าอย่างนั้นเราควรจะไปไหนกันล่ะ? ถ้าทุกอย่างมันว่างเปล่าไปหมด เราก็จะ ถูกแช่แข็งตายนะซี! เข้าใจไหม? อ : (อาจารย์อธิบายเป็นภาษาอังกฤษ) ชายคนนั้นบำเพ็ญ สมาธิมา 5 ปีแล้วโดยที่ไม่มีอาจารย์ เขาบอกว่าเขาตั้งใจจะแสวงหาอาจารย์สักคน ถ้าเขาพบ อาจารย์ที่ดีๆ เขาจะไม่ทำอะไรเขาจะพยายามทำสมาธิเอง และบางครั้งเขาก็ ประสบกับสิ่งแปลกๆ หลายอย่าง บางครั้งเขาเห็นพระพุทธเจ้า บางครั้งเขาก็เห็นภูตผีปีศาจ ฯลฯ และครั้งหนึ่งเขาเห็นสิ่งที่เรียกว่าดินแดนพุทธะ และเห็นบางคนที่นั่งเห็นพระสงฆ์ทาง พุทธ 7 องค์นั่งสมาธิอยู่ใต้ต้นไม้ เขาสงสัยว่า เนื่องจากเขาเป็นคนคาทอลิก เป็นชาวคริสต์ แล้วทำไมเขาจึงเห็นดินแดนของพุทธะ? ฉันก็บอกเธอแล้วว่าดินแดนของพุทธะ หรือ อาณาจักรของพระเจ้าก็มีคุณลักษณะคล้ายๆ กันนั้นแหละต่างคนก็เรียกชื่อมันต่างกัน เช่น คู้กี้, พายน้ำผึ้ง ฯลฯ ฉันอธิบายไปแล้ว ฉะนั้นถึงแม้ว่าเธอจะเป็นชาวพุทธ เป็นชาวคาทอลิก เป็นชาวคริสต์ หรือเป็นมุสลิม ถ้าเธอถือปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่เรากล่าวไว้ และทำสมาธิ ด้วยวิธีเฉพาะอย่างหนึ่ง เธอก็จะไม่ผลแบบเดียวกัน แล้วเธอก็จะรู้ว่าพระเจ้า หรือธรรมชาติ พุทธะนั้นเป็นสิ่งเดียวกัน เต่ก็คล้ายคลึงกัน มันเป็นสิ่งเดียวกัน เธอจะรู้ว่าสวรรค์และ ดินแดนพุทธะมีลักษณะอย่างเดียวกันเลย เธอสามารถจะไปถึงแดนพุทธะตะวันออก หรือแดน พุทธะตะวันตกก็ได้ มันก็เป็นแดนของพุทธะทั้งนั้น

ก็เหมือนกับเธอเข้าไปในห้องต่างๆ ในบ้านของเธอมันก็เป็นบ้านของเธอทั้งนั้นเพียงแต่ความ ต้องการใช้งานต่างกันไป บางครั้งเธออยากจะไปห้องนอน บางครั้งเธออยากจะไปห้องนั่ง เล่น นอกจากนี้เขายังอยากรู้ว่าพระพุทธเจ้ากล่าวว่าปรากฏการณ์ทุกอย่างเป็นสิ่งที่ไม่แท้จริง หรือไม่ หรือปรากฏการณ์ที่แสดงให้เห็นนั้น และโลกต่างๆ นั้น เป็นสิ่งที่ไม่จริงใช่หรือไม่? ฉัน ก็บอกเขาไปว่ามันมีทั้งสิ่งจริงและสิ่งที่ไม่จริง ถ้าเธอตื่นขึ้นจากการทำสมาธิแล้วร่างกาย ของเธออ่อนแอลงดี และสุขใจ ก็หมายความว่าสิ่งที่เธอเห็นและสถานที่ที่เธอได้ไปมาเป็น ความจริง แต่ถ้าเธอรู้สึกง่วงซึมเขา อ่อนเพลีย หมดแรง ก็หมายความว่าเธอถูกนำไปผิดทาง ไปสู่โลกอสูร... สิ่งลวงตา... มันดูดพลังของเธอไป แต่ไม่ว่าในกรณีใดๆ ถ้าเธอฝึกปฏิบัติโดยไม่ ได้รับการชี้แนะแนวทางบางครั้งมันก็อันตราย แต่ถ้าหัวใจของเธอบริสุทธิ์มาก ความคิดความ ตั้งใจของเธอถูกต้องมากเธอก็จะได้รับการปกป้องคุ้มครองจากเทวดา จากโพรตีสต์ทั้งหลาย จึงพยายามรักษาความคิดความตั้งใจของเธอให้บริสุทธิ์และจริงใจ และก็ใช้ชีวิตอย่างมี คุณธรรม

แม้ว่าจะไม่มีอาจารย์ เธอก็จะได้รับการคุ้มครอง เมื่อไรที่เธอพบกับใครบางคนที่น่าหวาดกลัว จงสวดอธิษฐานถึง พุทธะที่สูงที่สุด หรือถึงพระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพ แล้วสิ่งที่น่ากลัวนั้นก็ จะหายไป ตกลงไหม? แต่ถ้าเธอได้รับการประทับจิตจากอาจารย์ท่านหนึ่ง อาจารย์ท่านนั้นก็ จะมีหน้าที่จะบอกให้เธอรู้รายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับหนทางที่จะเดินไปนั้น และวิธีที่จะ จัดการกับสิ่งเหล่านี้ วิธีที่จะแยกของจริงออกจากของปลอม วิธีที่จะป้องกันตัวเธอเอง วิธีที่ จะจัดการกับสิ่งเหล่านี้ วิธีที่จะแยกของจริงออกจากของปลอม วิธีที่จะป้องกันตัวเธอเอง วิธี

ที่จะเรียกหาความช่วยเหลือ และใครที่เธอควรจะเรียก มันจะจำเพาะเจาะจงและปลอดภัยกว่า

ถ : ฉันขอขอบคุณพระเจ้า ที่ฉันได้พบอาจารย์ท่านหนึ่งเข้าแล้วในชีวิตฉันนี้ ฉันรู้ว่าท่านเป็นอาจารย์ท่านหนึ่งแน่ๆ

อ : โอ้! ฉันคิดว่าเธอได้พบกับอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่แล้วเสียอีก

ถ : ท่านหมายความว่า จิตวิญญาณ หรือพระเจ้านั้น เป็นธาตุแท้ของร่างกายเราหรือ?

อ : ใช่, ใช่แล้ว พระจิตศักดิ์สิทธิ์ก็คือแก่นสารของร่างกายเรา เรามาจากสิ่งนั้น และเวลาเธอมีปัญญาสูงขึ้น เธอก็จะรู้ว่าร่างกายนี้เป็นจิตวิญญาณด้วย มาจากแรงสั่นสะเทือนที่สูงกว่านี้ มันถูกอัดแน่นกลายเป็นรูปร่างนี้เท่านั้นเอง ดังนั้นถ้าเธอบำเพ็ญไปสูงๆ มาก หรือมีอาจารย์ที่บำเพ็ญระดับสูง ซึ่งเวลาเธอนั่งสมาธิอยู่ที่นั่นเธอจะมองไม่เห็นอาจารย์ท่านนั้น แต่เธอก็ต้องบำเพ็ญให้สูงขึ้นด้วย หรือว่าอาศัยพระพรของอาจารย์ท่านนั้น เธอจะไม่เห็นอาจารย์ท่านนั้นเลย เห็นแต่มีแสงอยู่เท่านั้น และแสงนี้ก็มีมากมายจนห่อหุ้มผู้ฟังทั้งหมดนี้ ทั้งห้องประชุม เธอจะไม่เห็นใคร เธอจะเห็นว่าไม่มีอะไรอยู่เลยที่จริงแล้วมันว่างเปล่าจริงๆ นั่นก็คือที่เราเรียกว่าความว่างเปล่า แต่ในความว่างเปล่านั้นเธอก็รู้สึกอึดอัดใจ รู้สึกพึงพอใจ ไม่ใช่ว่าความว่างเปล่านั้นทิ้งให้เธอว่างเปล่าและโดดเดี่ยวเหมือนกับความว่างเปล่าธรรมดาของโลกนี้ ยิ่งเธอว่างเปล่า ในแง่ทางด้านจิตใจเธอก็ยิ่งอึดอัดใจและมีปัญญามากขึ้น มันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ภาษาทางโลกนี้มันแย่งจริงๆ ทุกคนถึงได้เข้าใจผิดว่าศาสนาพุทธเป็นลัทธิของการเป็นศุนย์ เป็นความไม่มีอะไรเลย เป็นความว่างเปล่า มันไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างกลับไปสู่ความเป็นศุนย์ กลับไปเป็นไม่มีอะไร ถ้าเป็นอย่างนั้นพระพุทธเจ้าก็จะไม่เน้นหรือทำให้เธอรักาศิล เป็นคนดี มีคุณธรรม มันจะมีประโยชน์อะไรล่ะ? เพราะว่าเธอก็จะกลายเป็นไม่มีอะไรอยู่ดี กลายเป็นความว่างเปล่าไป เข้าใจไหม? เปล่าเลย มันไม่ใช่อย่างนั้น

ถ : ท่านหมายความว่า ความจริงที่อาจารย์ทั้งหลาย ที่พระพุทธเจ้า ที่พระเยซูบอก นั้นเป็นสิ่งเดียวที่ว่า พระเจ้าคือหนึ่งเดียว?

อ : ใช่, ฉันหมายความว่าอย่างนั้น และเธอก็รู้อยู่แล้ว

ถ : จริงหรือไม่ที่ มันไม่จำเป็นจะต้องเป็นชาวพุทธเพื่อที่จะได้รับประโยชน์จากคำสอนของพระโคตม และพระพุทธเจ้า?

อ : จริง ไม่จำเป็นจะต้องเป็นชาวพุทธอย่างเป็นทางการหรอก ชาวพุทธก็คือผู้ที่ถือปฏิบัติตามคุณงามความดี คือผู้ที่ปฏิบัติตามสิ่งที่พระพุทธเจ้าสั่งสอนอย่างถูกต้องแน่นอน ไม่จำเป็นจะต้องไปวัดหรือว่ายึดถือพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ถ้าเธอทำดีและใช้ชีวิตเป็นไปตามคำสอนของพระพุทธเจ้า แบบนั้นเธอก็เป็นชาวพุทธแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องมาตั้งชื่ออะไรหรอก

ถ : ท่านจะสามารถพิสูจน์ได้อย่างไรว่าชีวิตที่มีร่างกายนี้ หลังจากสิ้นสุดไปแล้วจะยังมีชีวิตอยู่

อีก?

อ : เออ ถ้าเธอยังไม่รู้แจ้งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ควรจะรู้แจ้งเสียก่อนแล้วเธอก็จะเห็นได้เอง บางคนสามารถจะมองเห็นสิ่งเหล่านี้ โดยที่ไม่ได้มีการรู้แจ้งอย่างเป็นทางการด้วย เป็นเพราะจากความรู้สึกของพวกเขาได้รับรู้ได้มีความสามารถในการมองเห็นที่วิเศษแบบมีตาทิพย์ และบางคนก็ต้องมีอาจารย์เพื่อที่จะมีตาทิพย์ หลังจากรู้แจ้งไปถึงระดับหนึ่งแล้ว เธอก็จะรับรู้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเองมันง่ายมากที่จะพิสูจน์แต่เราต้องฝึกบำเพ็ญ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สัมผัสไม่ได้... เป็นของความรอบรู้ภายในที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้ มันเป็นความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติทางวัตถุ เป็นความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติที่มองไม่เห็น ถ้าเธออยากจะพิสูจน์ความรู้ที่มองไม่เห็นนี้ เธอก็ต้องไปศึกษาทฤษฎีไปเรียนโรงเรียนที่มองไม่เห็นและฝึกวิธีที่มองไม่เห็น เราไม่สามารถจะใช้วัตถุมาพิสูจน์สิ่งที่ไม่เป็นวัตถุได้ แต่เราสามารถจะพิสูจน์มันได้ด้วยวิธีอื่นที่ต่างออกไป

ถ : อะไรคือวิธีของท่านในการได้รับการรู้แจ้ง และจะมีช่วงเวลาเฉพาะอะไรใหม่ที่เราจะรู้สึกว่ามันเกิดขึ้น?

อ : ไม่ใช่ วิธีของฉันไม่มีวิธีอะไร ในเวลาที่มีการถ่ายทอดนั้นเธอเพียงแต่นั่งอยู่ตรงนั้นและฉันก็จะนั่งอยู่ตรงนั้นด้วย เราจะไม่ทำอะไรเลย ไม่พูดคำใดๆ ไม่ขยับตัวแม้แต่นิ้วเดียวแต่เราจะได้รับแสง และเราจะได้รับการรู้แจ้ง เราสามารถออกจากร่างกายนี้ไป เราสามารถไปเที่ยวในสวรรค์ หรืออย่างน้อยเราจะสามารถเห็นแสงแห่งสวรรค์หรือได้ยินวาจาแห่งสวรรค์ ได้ฟังคำแนะนำสั่งสอนของพระเจ้าและก็มีปัญญามากขึ้นทุกวัน ธรรมวิธีที่ฉันถ่ายทอดให้ไม่ได้เป็นวิธีอะไร เพราะฉะนั้น ฉันจึงไม่สามารถจะเขียนให้เธอได้ ฉันได้แต่เปิดมันให้แก่เธอแต่ละคนแบบที่มองไม่เห็น และไม่มีการทำอะไร ฉันทำโดยที่ไม่ได้ทำ ถ้ามีอะไรที่เกี่ยวข้องกับการกระทำเกี่ยวกับความตื่นเต้น เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว มันก็ยังเป็นของโลกแห่งวัตถุและรูปร่าง เพราะฉะนั้นวิธีของเราจึงเป็นวิธีที่ไม่เป็นวัตถุเป็นวิธีที่ไม่มีรูปร่าง แต่มันสามารถถูกถ่ายทอดได้ สามารถรับมันได้ สามารถมีมันเป็นเจ้าของมันได้

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ก็เพราะว่าการรู้แจ้งนั้นอยู่ภายในตัวเธอเอง แสงอยู่ภายในตัวเธอ ธรรมชาติพุทธะอยู่ในตัวเธอ อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในตัวเธอ ฉันเพียงแต่ชี้มันให้เธอว่า อยู่ที่นี่ มองทางนี้แล้วเธอจะเห็น เข้าใจไหม? บางครั้งเธอมีแว่นตาอยู่ในมือของเธอ แล้วเธอก็มองหาไปทั่ว ฉันจึงบอกว่ามันอยู่ที่นี่ อยู่ทางนี้ ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่วิธีอะไร เธอมีมันอยู่แล้ว เชื่อฉันสิไม่มีวิธีใดที่จะสามารถนำเธอไปสู่การรู้แจ้งได้ เว้นแต่เธอจะต้องรู้จักธรรมชาติของเธอเอง และได้ติดต่อกับมันเองนั่นเป็นวิธีเดียวเท่านั้น วิธีใดๆ ที่ทำให้เธอได้เห็นธรรมชาติพุทธะในทันที เห็นอาณาจักรแห่งสวรรค์ทันที นั่นก็คือธรรมวิธีกวนอิม นั่นคือวิธีที่ถูกต้อง เธอจะเรียกชื่อมันว่าอะไรก็ได้แล้วแต่เธอจะต้องการมัน แต่มันไม่มีวิธีอะไรมันเป็นเพียงพลังของพระเจ้าเท่านั้นที่ลงมาสู่ร่างกายที่บริสุทธิ์และได้รับการคัดเลือกแล้ว และก็เปิดพลังพระเจ้าของตัวเธอเอง พระเจ้านั่นเองที่เป็นผู้ช่วยเหลือพระเจ้า พุทธะนั้นเองที่ช่วยเหลือพุทธะพุทธะนั้นเองที่ทำให้พุทธะรู้แจ้ง มันเป็นพุทธะที่อยู่ในตัวเธอที่เลือกที่จะถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมา พุทธะในตัวฉันและพุทธะในตัวเธอเป็นหนึ่งเดียวกัน

เพราะว่าเธอยังไม่รู้จักมัน พุทธะในตัวเธอจึงต้องปรากฏร่างมาในร่างภายนอกร่างหนึ่งและปลุกให้มันตื่นขึ้นมา แต่เป็นตัวเธอเองนั่นแหละที่ปลุกตัวเองขึ้นมา เป็นธรรมชาติพุทธะในตัวเธอที่เลือกเวลา นาฬิกาปลุกมันส่งเสียงแล้ว เพราะฉะนั้นจึงตื่นขึ้น เข้าใจไหม? มันยากนะ ฉันจะไม่สอนอะไรเธอเลย เป็นตัวเธอเองนั่นแหละที่สอนตัวเอง เป็นพุทธะภายในตัวเธอที่ตื่นขึ้นมาและได้ตระหนักว่าเธอเป็นใคร แล้วก็เริ่มทำงานด้วยความสามารถของตัวเองเอง ด้วยปัญญาของตัวเองเอง ดังนั้นหลังจากนั้นต่อไป เธอก็ตระหนักว่าไม่มีใครเป็นอาจารย์ทุกคนเท่าเทียมกันหมด ทุกคนมีศักยภาพอย่างเดียวกันเพียงแต่เธอลืมวิธีที่จะใช้มัน คนที่จำได้ คนที่รู้ก็จะเตือนให้รู้ก็เท่านั้นเอง ถ้าเธอมีเงินอยู่ในกระเป๋าของเธออยู่แล้วฉันก็บอกเธอว่าเงินอยู่ตรงนี้ไง ฉันไม่ได้ให้อะไรเธอเลย ฉันเพียงแต่เตือนให้เธอระลึกถึงสิ่งที่เธอลืมไปแล้ว ดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องใช้วิธีใดๆ เงินนั้นมันเป็นของเธออยู่แล้ว

พิธีกร : แต่ผู้เป็นอาจารย์เป็นผู้เปิดประตู เปิดจิตปัญญาให้เราจริงๆ ใช่ไหม?

อ : เอ้อ, เธอจะพูดอย่างนั้นก็ได้อีก แต่แน่นอนละมันเป็นงานของฉัน ฉันจะอ้างความดีความชอบจากเรื่องนั้นไม่ได้ แต่ทรัพย์สินสมบัตินั้นมียู่แล้วภายในตัวเธอ ถ้าเธอไม่มีทรัพย์สินสมบัติ มันก็ไม่สำคัญว่าฉันจะเปิดประตูกว้างแค่ไหน มีกุญแจมากมายสักกี่ดอก มันก็จะไม่มีอะไรอยู่ภายใน เข้าใจไหม? เธอเป็นบุคคลที่สูงมากอยู่แล้ว เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่และมีศักยภาพสูงมากอยู่แล้ว ฉันเพียงอยากจะให้เธอได้รู้จักตัวเองว่าเธอยิ่งใหญ่เพียงใด และก็ทิ้งความทุกข์ยาก ทิ้งความโง่เขลาไม่รู้ไป

ถ : สวรรค์ แดนพุทธะ และพุทธะนั้นเป็นเพียงสิ่งที่คิดขึ้นมาในใจเราหรือ? ทุกคนเห็นแดนพุทธะในรูปแบบที่แตกต่างกันไป ไม่มีการดำรงอยู่ที่จับต้องได้แบบนี้ในความเป็นจริงหรือ?

อ : โอ มันไม่ได้เป็นผลผลิตของการคิดวาดภาพเองเองหรอก ดินแดนบางแห่งเป็นสิ่งลวงตา เนื่องจากเกิดประสาทหลอน เวลาเธอขาดออกซิเจน เวลาที่เธอเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย เวลาที่เธอติดยาเสพติดหรือแอลกอฮอล์ หรือกำลังมีความทุกข์ทรมาน เธอก็มีอาการประสาทหลอนได้จริงๆ ดินแดนเหล่านี้ไม่จริง และเธอไม่สามารถจะกลับไปสู่ดินแดนนั้นได้อีก แต่สิ่งที่เรียกว่าแดนของพุทธะและสวรรค์ที่แท้จริงนั้น มีตัวตนที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้จริงๆ และเธอสามารถจะกลับไปอีกเมื่อใดก็ได้หลังจากนั้น ถ้าดินแดนนั้นเป็นจริง เธอจะสามารถไปที่นั่นได้หลายครั้ง ไม่ใช่ทุกคนจะเห็นดินแดนที่ต่างกัน ลูกศิษย์ของฉันหลายคนเห็นดินแดนเดียวกัน เพราะว่ามันมีดินแดนเยอะแยะมากมาย ฉะนั้น ก็แน่นอนที่บางคนอาจจะไปที่นั่น บางคนไปที่นี้ ก็เหมือนกับเรามีประเทศต่างๆ อยู่มากมายในโลกนี้ บางคนไปอเมริกา บางคนไปอังกฤษ แบบนั้นมันก็แค่แน่นอนอยู่แล้ว ไม่ต้องสงสัย แต่ประเทศอังกฤษก็มีอยู่จริงๆ และคนสองคนก็สามารถไปที่นั่นได้ภายในเวลาเดียวกัน

ถ : ในโลกนี้มีจิตวิญญาณต่างๆ อยู่ หรือว่าเป็นแต่เพียงปรากฏการณ์ทางจิต ที่ไม่เกี่ยวข้องกับระดับของจิตวิญญาณที่สร้างขึ้นในใจของเรา?

อ : มีจิตวิญญาณอยู่ จิตวิญญาณคืออะไร? พวกเหล่านี้คือวิญญาณที่ถูกขังอยู่ไม่ได้รับการหลุดพ้นไม่เป็นอิสระ เราคือวิญญาณที่ถูกจับขังอยู่ในร่างกายเปล่าๆ นี้อยู่ในขณะนี้ หลังจากที่เราจากโลกนี้ไป เราก็จากร่างนี้ไป แต่ไม่ได้หมายความว่าเราเป็นอิสระหลุดพ้นแล้วอย่างสมบูรณ์ มันยังมีร่างกายอื่นที่กักขังวิญญาณของเราอยู่อีก เหมือนกับบ้านหลังหนึ่งมีหลายประตู ตอนที่ฉันไปเยี่ยมเรือนจำแห่งหนึ่งมันมีประตูอยู่ประมาณ 30 บาน เป็นประตูเล็กๆ ประตูเหล็ก มันจะถูกเปิดแล้วก็ล็อกทันทีหลังจากที่ฉันผ่านประตูนั้นไป ฉันเดินผ่านประตูทั้ง 13 บานนั้นเข้าไปเยี่ยมนักโทษ แล้วฉันก็ต้องเดินผ่านประตูทั้ง 13 บานนั้นเพื่อจะกลับออกไปอีก ถ้าเจ้าหน้าที่เรือนจำเปิดประตูสุดท้ายแล้วก็เปิดประตูบานใหญ่ด้านนอกอีกก่อนที่ฉันจะกลับมาสู่โลกที่เป็นอิสระอีกครั้ง

ก็คล้ายๆ กันกับเวลาเราจากร่างกายเนื้อนี้ไป ก็ไม่ได้หมายความว่าเราเป็นอิสระจากร่างอื่นอย่างสมบูรณ์แล้ว เรายังมีร่างอื่นอยู่อีก ดังนั้นวิญญาณที่เราเห็นในบางครั้งด้วยตาอย่างอื่นหรือคนอื่นเห็นด้วยตาทางจิต พวกเหล่านี้ก็คือวิญญาณที่ถูกขังอยู่ในกายทิพย์ บางทีพวกเขา ก็ล่องลอยไปมา บางทีก็ทำเรื่องวุ่นวาย บางทีก็ไม่ทำ

ถ : พระสงฆ์ที่ระดับสูงบางองค์สามารถเห็นอดีตและอนาคตได้ หมายถึงชีวิตของคนเราถูกกำหนดไว้แล้ว และมันยากที่เราจะเปลี่ยนชะตาชีวิตของเราหรือ?

อ : การเห็นอดีตและอนาคตไม่ได้เป็นเรื่องที่ยากมาก มันง่ายมาก พวกนี้เป็นเพียงระดับที่ต่ำมากของการพัฒนาไม่มีอะไรที่จะเอามาโอ้อวดและภาคภูมิใจไปหรอก ลูกศิษย์ของฉันทุกคนได้รับการเตือนไม่ให้บอกอดีตและอนาคตของคน ทำให้คนอื่นหัวเราะเยาะตัวเธอ ว่าระดับของเธอยังต่ำมาก สิ่งที่เราเรียกว่าโชคชะตาของเรานั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้จากการมานะพยายาม จากคุณความคิด และจากพลังของการทำสมาธิของเรา แต่เปลี่ยนไปได้ถึงบางระดับเท่านั้น ถ้าเปลี่ยนหมด เธอก็ต้องตาย เธอจะไม่มีข้ออ้างที่จะอยู่ในโลกนี้ต่อไปถ้าเธอไม่มีกรรมแล้ว เธอก็ต้องจากไป เพราะฉะนั้นบางครั้งจึงมีการติดต่อดูอะไรนิดหน่อยโดยอาศัยกรรม เพื่อที่เธออาจจะยังคงอยู่และทำอะไรต่อไปเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของเธอ

วิธีไปถึงดินแดนแห่งพุทธะ(ตอน 7)

การล้างบาปที่แท้จริง

ถ : การประทับจิตซึ่งยกเลิกกรรมในอดีตของคน ต่างจากการล้างบาปของทางคริสต์ซึ่งขจัดความผิดของบาปที่มีมาแต่เดิมอย่างไร?

อ : ใช่ อย่างนั้นหรือ? มันขจัดจริงหรือ? แล้วทำไมเธอยังต้องไปสารภาพบาปทุกวันทีละทีด้วยล่ะ? เธอไม่ได้รู้สึกที่บาปถูกขจัดไปด้วยการล้างบาป การล้างบาปที่แท้จริงมาจากบุคคลที่เป็นเหมือนพระคริสต์ อย่างเช่นนักบุญจอห์น แบ็บติสต์ อย่างพระเยซูคริสต์ มาจากหลังของการกำจัดบาปไม่ใช่จากการทำอาการ ก็เหมือนกับฉันเซ็นเช็คแต่ที่ไม่มีเงินในธนาคาร มันแตกต่างจากการเซ็นเช็คของฉันโดยที่มีเงินในบัญชีธนาคาร

การล้างบาปเป็นประเพณีที่สวยงามในศาสนาคริสต์ เช่นเดียวกับในพุทธศาสนาเราก็มีการล้างบาป เราเรียกว่าการถือพระพุทธรูปเจ้าเป็นที่พึ่ง และเวลาที่เธอทำอย่างนั้นพวกเขาจะอ่านออกเสียงดังๆ หลังจากที่เธอถือพระพุทธรูปเจ้าเป็นที่พึ่งแล้วกรรมของเธอจะถูกชำระล้างออกไปหมด เธอจะไม่ไปเกิดในนรกและไปเกิดเป็นสัตว์หรือเป็นอะไรอีกแต่ฉันก็ยังเห็นมีหลายคนยังไปนรกอยู่ เธอจะทำอย่างนั้น โดยใช้แต่เพียงคำพูดหรือโดยมีพิธีการอะไรไม่ได้หรอก จะต้องมีพลังพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้อยู่เบื้องหลังด้วยเพื่อชำระล้างเธอ เพราะว่าบาปเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น

เธอไม่สามารถจะถูกล้างโดยพิธีการ โดยรูปแบบต่างๆ และเสียงมันต้องเป็นพลังที่สามารถจะมองเห็นอย่างหนึ่งในการที่จะล้างสิ่งที่มองไม่เห็น ฟังแล้วมีเหตุผลสำหรับเธอไหม? ใช่แล้ว มันต้องสมเหตุสมผลในทางปฏิบัติ เราจะตาบอดแล้วก็เชื่อถือตามทุกอย่างที่คนพูดไปอย่างเดียวนั้นไม่ได้ เราจะถูกลอกถูกล้อว่าเป็นตัวตลก เป็นคนโง่

แต่ไม่มีข้อสงสัยที่หลังจากเธอสารภาพบาปของเธอกับใครสักคนแล้ว บางทีเธอก็อาจจะรู้สึกสบายใจขึ้นนิดหน่อย แต่แล้วเธอก็ทำบาปอีกและเธอก็ยังไม่รู้สึกว่าความเบิกบานยินดีอะไร

เวลาที่พระเยซูล้างบาปให้ผู้คน ท่านชำระล้างบาปของคนจริงๆ และเวลาที่นักบุญจอห์นล้างบาปให้คน เขาก็ชำระล้างให้คนจริงๆ เช่นกัน ฉะนั้นพวกเขาจึงสามารถเห็นแสงจากสวรรค์ตอนที่พระเยซูได้รับการล้างบาปจากนักบุญจอห์น ท่านเห็นแสงลงมาจากรสวรรค์เหมือนกับนกพิราบ ในเวลาที่ทำกรประทักษิณเธอก็จะเห็นแสงทำนองนี้เหมือนกันอย่างน้อยที่สุดก็ทำนองนี้

เพราะฉะนั้นเธอก็จะรู้ว่าเธอได้รับการชำระล้างแล้วและก็รู้ว่าเธอกำลังติดต่อกับสวรรค์อยู่ ไม่อย่างนั้น แล้วเธอจะรู้ได้อย่างไร? และเธอก็จะรู้สึกบรรเทาเบาบางลงไปทันที เหมือนกับภูเขาหล่นลงไปจากปากของเธอแล้ว เหมือนกับก้อนหินถูกยกออกไปจากใจเธอแล้ว

นั่นคือสัญญาณที่แท้จริงของการชำระล้างและการทำให้บริสุทธิ์ ส่วนอีกอย่างเป็นแค่การพูดและพิธีกรรมแบบหนึ่งเท่านั้น มันไม่ได้ยกบาปดั้งเดิมทั้งหลายออกไปโดยแค่การทำพิธีล้างบาปเท่านั้น ถ้าพระหรือบาทหลวงนั้นรู้แจ้งในระดับที่สูงมากและมีพลังอำนาจมากจริงๆ ก็ใช่ แต่ถ้าไม่เป็นแบบนี้ก็ไม่ใช้การล้างบาปจริงๆ

ถ : ทำไมการฝึกปฏิบัติการหายใจจึงขัดกับธรรมชาติของท่าน?

อ : ก็เพราะว่าในร่างกายของเรามีกระแสอยู่ 2 ชนิด ชนิดหนึ่งเรียกว่ากระแสขับเคลื่อนซึ่งสร้างความร้อนในร่างกาย ดูแลการไหลเวียนของโลหิตและระบบการย่อยอาหาร ซึ่งพวกนี้ได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากการหายใจ ทีนี้ถ้าเราไปบังคับควบคุมลมหายใจเราก็ทำให้ระบบที่เป็นระเบียบอยู่แล้วของเราวุ่นวายไป พระเจ้าสร้างร่างกายของเราให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์เรียบร้อยอยู่แล้ว อะไรที่ต้องทำก็ได้รับการดูแลเรียบร้อยแล้วไม่จำเป็นต้องไปยุ่งให้มันวุ่นวายไปหมด

ทั้งหมดที่เราอยากจะทำก็คือการปลดปล่อยวิญญาณของเราให้เราเป็นอิสระ ไม่ใช่ไปยุ่งกับระบบของร่างกายของเรา บางครั้งมันก็ทำให้เกิดอันตรายขึ้นมา นอกจากนี้ล้มหายใจก็เป็นสิ่งที่ไม่จีรังยั่งยืนด้วย เวลาเธอนอนหลับเธอก็ไม่รู้ไม่ได้ระวังเรื่องการหายใจ เวลาเธอเป็นลมหรือ เวลาที่เธอมีอุบัติเหตุ เธอหมดสติไป เธอก็ไม่รู้เรื่องการหายใจ แล้วตอนนั้นเธอจะฝึกบำเพ็ญได้อย่างไร? เธอจะยกระดับวิญญาณของเธอได้อย่างไร ในตอนนั้น? วิธีของเราเป็นวิธีที่ทำให้วิญญาณของเธอมีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา แม้ยามหลับ มีอุบัติเหตุ เวลาที่หมดสติ ในระหว่างที่มีภัยพิบัติ ก็จะมีสติรู้ตัวอยู่เสมอ เพื่อจัดการกับปัญหาของเธอ จัดการกับธุรกิจของเธอ ดูแลเรื่องการตัดสินใจของเธอ เธอปลุกวิญญาณของเธอเองให้ตื่นขึ้น เราปลุกเจ้านายของบ้านให้ตื่นขึ้นมาและให้เขาทำงานไป แล้วเขาก็จะทำงานไปตลอด 24 ชั่วโมงโดยที่เราไม่ต้องคิดและแม้แต่จะสวดขอก็ตาม

เพราะว่าผู้เป็นอาจารย์ตื่นมาแล้ว พุทธะ พระจิตศักดิ์สิทธิ์ภายในตัวเราได้ตื่นขึ้นมาแล้ว ตัวตนที่แท้จริงของเรานะ เข้าใจไหม? โดยที่ไม่ต้องไปฟังสมอง..คอมพิวเตอร์โง่ๆ นั้น ดังนั้นเราจะทำทุกอย่างอย่างถูกต้อง จะโดยที่รู้หรือไม่รู้เรื่องนี้ก็ตาม เราจะถูกต้องเสมอ เพราะว่าเจ้านายมาควบคุมเองแล้ว ไม่ใช่คนรับใช้ถ้าเราไปวุ่นวายอยู่กับการหายใจของเราหรือสิ่งที่เรียกกันว่าจักรของร่างกายใดๆ ก็ตาม เราก็จะไปแทรกแซงกับระบบร่างกายเท่านั้น และมันอาจจะทำให้เกิดภาพลวงหรือภาพหลอน แต่ไม่มีอะไรที่เป็นจริงและเราจะไม่ได้พัฒนาปัญญาอะไรเลยด้วยสิ่งเหล่านี้ เราจะไม่มีวันมีปัญญามากขึ้นฉันเคยลองพยายามแล้ว และฉันก็เคยเห็นคนหลายคนที่เป็นสุดยอดของสิ่งที่เรียกว่าการควบคุมลมหายใจแล้ว ก็ยังต้องมาหาฉันเพื่อจะได้รับปัญญา

ฉันสามารถแจ้งชื่อคนเหล่านั้นให้เธอทราบได้ บางคนฝึกปฏิบัติการควบคุมลมหายใจกับอาจารย์ชาวจีนที่มีชื่อเสียงมากที่ฉันบอกชื่อไป สามารถไปถึงระดับที่ไม่มีอาการหายใจแล้ว เขาสามารถอยู่ได้โดยไม่มีอาการหายใจ แล้วบุคคลนั้นก็ไม่ได้มีปัญญามากขึ้นแต่อย่างใด เพราะฉะนั้นเขาจึงต้องมารับการประทับจิต ตอนนั้นเขาเปลี่ยนไปแล้ว เหมือนบางอย่างเช่น หัตถะโยคะ พวกเขาเกือบลมหายใจทั้งหมดไว้ในกระเพาะ ทำให้ท้องพองโตมากแล้วก็เก็บมันไว้สักระยะเวลาหนึ่ง อาจจะเป็น 2-3 นาทีแล้วค่อยใจออกอีก

หรือพวกเขาอาจจะกำหนดลมปราณ แต่มันไม่อันตรายหรอกถ้าเธอแค่หายใจลึกๆ ลึกสองสามครั้งและฝึกออกกำลังไป ตกลงไหม? มันต่างจากเรื่องนั้น

ถ : ท่านไปศึกษากับใครที่ไหน ในเทือกเขาหิมาลัย?

อ : กับอาจารย์ท่านหนึ่งเป็นอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่มาก แต่ท่านจากร่างกายไปแล้วท่านรับลูกศิษย์แค่คนเดียวคือตัวฉัน และฉันก็ต้องทำงานของท่านต่อ ท่านมีชีวิตอยู่หลายร้อยปีแต่ว่ามีลูกศิษย์เพียงคนเดียว ท่านไม่เคยลงมาจากเขาเลย มันเป็นเรื่องบังเอิญหรือเป็นโชคชะตาที่ทำให้ฉันได้พบกับท่าน ฉันเคยอยู่กับอาจารย์อื่นๆ มาหลายคนแล้ว และมันก็ไม่ใช้ครั้งแรกด้วย ที่ฉันได้เรียนธรรมวิถีกวนอิมหรือมีประสบการณ์การรู้แจ้ง ฉันได้รู้แจ้งมาก่อนหน้านั้นแล้ว ก่อนที่ฉันจะได้พบอาจารย์ท่านนี้ แต่การถ่ายทอดพลังนั้นมาจากอาจารย์ท่านสุดท้ายนี้ และหลังจากที่ท่านถ่ายทอดแล้วท่านก็จากไปบางทีอาจจะเพราะว่าไม่มีอะไรจะทำอีกแล้ว เป็

แล้วก็เลยกลับบ้าน

เพราะฉะนั้น ตอนที่ท่านก็เลยทิ้งงานนี้ไว้กับฉัน ฉันเป็นผู้ที่สมัครเล่นเป็นผู้หญิงที่อ่อนแอและยังเยาว์ ต้องเดินไปรอบโลกพร้อมกับไม้เท้าเพื่อไปพบกับคนที่พูดคุยด้วยยาก เพื่อช่วยคนที่ยากที่จะช่วย และเพื่อเป็นอาจารย์ของผู้ที่ยากจะเป็นอาจารย์ฉัน

ความแตกต่างระหว่างดินแดนบริสุทธิ์กับโลกของเรา

ถ : อาจารย์ ท่านเริ่มการบรรยายของท่านวันนี้ด้วยการพูดถึงดินแดนของพุทธะและห้องหับทั้งหลายในคฤหาสน์ของพระบิดา กรุณาอธิบายเรื่องนี้โดยละเอียดด้วย ทำไมจึงจำเป็นต้องมีการดำรงอยู่ของดินแดนแห่งพุทธะนี้? ที่เราอยู่ในโลกนี้ไม่ได้เป็นแดนบริสุทธิ์หรอกหรือ ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ได้ปรากฏตัวมันเองให้บริสุทธิ์อย่างนั้นต่อสายตาของเรา?

อ : ใช่, ดินแดนของเรามีมนบริสุทธิ์มากจริงๆ สำหรับฉันนะแต่ไม่ใช่สำหรับเธอ เพราะฉะนั้นเธอจึงต้องค้นหาแดนบริสุทธิ์ของเธอเองให้พบ สิ่งที่มีความหมายอยู่ใน (?) เกี่ยวกับว่าดินแดนแห่งนี้เป็นแดนบริสุทธิ์ก็คือ เธอสามารถจะนั่งอยู่ตรงนี้และเห็นว่าดินแดนนี้บริสุทธิ์ เธอสามารถจะนั่งอยู่ที่นี้และเห็นดินแดนของพุทธะอยู่ที่นี้ตรงนี้ อยู่ต่อหน้าต่อตาของเธอเลย มันหมายความว่าอย่างนั้นที่กล่าวว่า “ดินแดนแห่งนี้คือ แดนบริสุทธิ์” นั่นเป็นความจริง แต่ไม่ได้จริงสำหรับคนทุกคน มันเป็นความจริงสำหรับฉันเป็นเรื่องจริงสำหรับลูกศิษย์ของฉัน จริงสำหรับผู้รู้แจ้งในระดับที่สูงกว่านี้บางคน แต่ไม่ใช่สำหรับทุกคน ทุกคนคงมองเห็นขยะทั้งหลายและเห็นภูเขา เห็นแม่น้ำ ฉะนั้นสิ่งที่ฉันพูดเกี่ยวกับแดนบริสุทธิ์ก็คือแบบนี้ มันดำรงอยู่จริงๆ ที่นี้และในขณะนี้

แต่ฉันต้องมีการแบ่งแยกให้แตกต่างกันด้วย ฉันจะไปบอกผู้คนทั่วไปทั้งหลายเสมอไม่ได้ว่า “เธอดูสิ เธออาศัยอยู่ในแดนบริสุทธิ์นี่นะ เธอไม่จำเป็นต้องขยับตัวทำอะไร ไม่จำเป็นต้องออกกำลัง ไม่จำเป็นต้องทำคุณงามความดีอะไร ไม่จำเป็นต้องทำสมาธิหรอก ดินแดนของเธอเป็นแดนบริสุทธิ์อยู่แล้ว” ฉันพูดอย่างนั้นไม่ได้และมันก็ไม่ถูกต้องด้วย ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ?

นอกจากนี้ แดนบริสุทธิ์ทั้งหลายของอมิตาภะ และอวโลกิเตศวร ฯลฯ ต่างจากโลกนี้ โลกของเราได้อย่างไร? มันแตกต่างกันมาก มีความแตกต่างมากที่เดียว ดินแดนทั้งหลายเหล่านั้นเราไม่รู้จักความโศกเศร้า เราไม่รู้จักความเกลียดชัง เราไม่รู้จักสงคราม เรา รู้จักแต่ความรักและความเคารพซึ่งกันและกันส่วนดินแดนแห่งนี้ เต็มไปด้วยความลำบาก เต็มไปด้วยความโศกเศร้าและความทุกข์ยาก เธอมีความสุขแค่หนึ่งนาที แล้วต่อมาเธอก็ทุกข์ไปสิบนาที มันแตกต่างกันมาก

ที่นี่เธอต้องลงแรงทำงานใช้เวลานานมากที่จะสร้างบ้านขึ้นมาหลังหนึ่ง แล้วมันก็จะพังลงมาเพราะแผ่นดินไหวก็ได้ ทำให้เธอไม่มีบ้านอยู่ ไม่มีไฟฟ้าไม่มีน้ำใช้ไปหลายวัน มีความไม่สะดวกมากมาย เราสร้างสะพานในซานฟรานซิสโกใช้เวลาตั้งหลายปีและใช้เงินทองมากมายหลายพันล้านดอลลาร์ ใช้แรงงานมหาศาลแล้วในเพียงแค่ห้าสิบวินาทีมันก็หายไป

ในดินแดนเหล่านั้นไม่เคยมีสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เราจะปลอดภัยมั่นคงอยู่เสมอ อยู่ในความรัก ในแสงและพระพร มีความแตกต่างกันเยอะมาก เธอไม่จำเป็นต้องหาเงิน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราต้องการจะมาอยู่ต่อหน้าเราทันที โดยที่ไม่ต้องเคลื่อนไหวหรือไปซูบเปอร์มาร์เก็ตหรือไปแลกเงิน เราจะเดินทางจากแดนพุทธะแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งได้โดยไม่ต้องมีความยุ่งยากเรื่องพาสปอร์ต ไม่มีปัญหาพวงกระเปียบทางการหุยมหุยมิ ตอหน้าถ้าเธออยากจะไปอเมริกา มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย เธออยากจะออกมาก็ไม่ง่ายอีกเหมือนกัน

เพราะว่าเธอจำเป็นต้องมีเงิน มีพาสปอร์ต มีความสัมพันธ์อะไรบางอย่างในประเทศอื่นเพื่อจะย้ายไปได้ ในดินแดนของพุทธะไม่เป็นเช่นนั้น เธอจะไปไหนก็ได้ที่เธอต้องการ เธอเป็นอิสระ

ถ : “ซี” คืออะไร?

อ : คือกระแสความรู้สึกอย่างหนึ่งในร่างกายที่ทำให้เรารู้สึกร้อนหรือเย็น และย่อยอาหารของเธอ นั่นก็คือ “ซี”

ถ : สวรรค์เป็นอย่างไร?

อ : เธอกลับไปบ้านแล้วก็ไปอ่าน อมิตาภสูตร ไภษัชคุรุสูตร หรือบุญทริกสูตรก็ได้ ทั้งหมดนี้บรรยายสภาพของสวรรค์ไว้แล้ว

ถ : ขณะที่ฉันทำสมาธิวันหนึ่งฉันได้เห็นแสง แต่มันเกือบจะฆ่าฉันแบบเดียวกับถูกไฟฟ้าช็อตเลย และฉันก็คิดว่าฉันคงจะต้องตายแล้ว ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้เลย เธออยากจะเข้าใจให้มากขึ้น หรือว่าหลังจากนั้นแล้วเราจะเข้าใจมากขึ้นเอง?

อ : เธอเห็นแสงซึ่งมีธรรมชาติของไฟฟ้าที่สูงมาก เราอาจจะใช้คำทางโลกก็ได้ ดังนั้นเวลาที่มันมาสัมผัสตัวเรา มันจึงมีพลังอำนาจมาก เป็นเหตุผลที่ทำให้เราจึงต้องเป็นมังสวิรัตินี้และใช้ชีวิตที่มีคุณธรรมเพื่อที่เราจะได้ไม่สะทกสะเทือนแบบนี้ ถ้าความถี่ที่สูงมากๆ สัมผัสกับวัตถุที่หยาบมาก ก็แน่นอนว่ามันจะต้องเกิดการปะทะต่อสู้อันนี้ แต่ถ้าวัตถุนั้นไม่หยาบมากขนาดนั้น ทั้ง 2 สิ่งก็จะผสมผสานกันและเธอจะรู้สึกสะดุ้งตกใจแบบนี้ เพราะฉะนั้นมันจึงอันตรายที่จะฝึกปฏิบัติไปโดยไม่มีการชี้แนะทางของอาจารย์ที่แท้จริง และไม่มีความรู้ทางศีลธรรมจรรยา พวกเนื้อสัตว์และสารพิษทั้งหลายที่เรากินเราเสพเข้าไปจะไปเพิ่มความหยาบของร่างกายเรา ความหยาบของกายเนื้อของเราและยิ่งเราอัดแน่นมากเท่าไร เราก็ยิ่งผสมกลมกลืนกับความถี่ที่สูงกว่าได้น้อยลงทำให้เกิดการช็อคสะดุ้งขึ้น

ดังนั้นเราต้องพัฒนาทั้งร่างกาย จิตใจ และวาจาของเราเพื่อที่จะได้ให้เข้ากันกับความถี่นั้นได้ เธอเห็นเวลาที่นักบินอวกาศไปอยู่ในอวกาศใหม่ พวกเขาต้องกินอาหารที่แตกต่างไป และสวมเสื้อผ้าที่แตกต่างออกไป เพื่อที่จะได้เหมาะสมกับความดันอากาศในอวกาศที่สูงขึ้นนั้น พวกเขาจะสวมเสื้อผ้าแบบที่เราสวมอยู่ที่นี้ไม่ได้ หรือเวลาเราลงไปในทะเล เราต้องสวมหน้ากากอ็อกซิเจน

อกซิเจน เราจะทำตามสบายแบบตอนอยู่บนแผ่นดินไม่ได้บรรยากาศมันแตกต่างกัน เราก็ต้องติดเครื่องมือที่ต่างกันไป มันดีแล้วที่เธอได้ออกพบกับประสบการณ์นี้ได้และก็ได้รู้แจ้งมากขึ้น ขอแสดงความยินดีด้วย!

ถ: มันเป็นเรื่องจริงที่การรู้แจ้งในทันทีนั้นสามารถบรรลุกันได้ ไม่ใช่เพียงแต่อาศัยพุทธะทั้งหลายหรือการรู้แจ้งเท่านั้น แต่โดยอาศัยนายตำรวจในเมืองคนหนึ่งได้เช่นกัน ซึ่งบังเอิญมาเคาะประตูบ้านเธออย่างไม่ได้คาดฝัน

อ: เป็นความจริง ถ้าหากว่านายตำรวจคนนั้นเป็นพุทธะท่านหนึ่งเขาก็จะสามารถเปิดแสงให้เธอได้ ถ้าอย่างนั้น เขาก็เป็นพุทธะที่รู้แจ้งแล้วท่านหนึ่งเช่นกันในรูปร่างของนายตำรวจพุทธะต่างๆ มีหลายรูปแบบ ถ้าเธอเป็นนายตำรวจแล้วเธอได้รู้แจ้งอย่างสมบูรณ์อย่างนั้นเธอก็เป็นพุทธะคนหนึ่ง ไม่จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ภายนอกเลย

แต่ว่าปลุชนธรรมดาทั่วไปอยู่ดีๆ จะมาให้การรู้แจ้งในทันทีแก่เธอไม่ได้หรอก ไม่ว่าจะเป็ประธานาธิบดีหรือนายตำรวจก็ตาม มันไม่ใช่รูปลักษณ์หรือตำแหน่งหรือชนิดของงานที่เป็นสิ่งสำคัญ แต่มันเป็นพลังที่อยู่ภายในตัวบุคคลนั้น

ถ : อะไรคือวัตถุประสงค์ของศาสนาพุทธ?

อ : บอกให้คนเป็นคนดี รักษาระเบียบในสังคม รักษามาตรฐานศีลธรรมของคน, เพื่อที่จะสามารถอยู่ร่วมกันอย่างสอดคล้องกลมกลืน, เพื่อจะได้รู้แจ้ง....ถ้าเธอมีอาจารย์ทางพุทธที่รู้แจ้งแล้ว ไม่ใช่แค่เพียงแต่อ่าน คำสอนทางพุทธแล้วเธอจะได้รู้แจ้ง, เพื่อจะได้เป็นพุทธะ ใช้แล้ว ถ้าเธอพบกับพุทธะ ที่มีชีวิตอยู่ท่านหนึ่ง เธอก็สามารถจะได้เป็นพุทธะ ไม่ใช่โดยการอ่านพระสูตรทางพุทธ เพื่อจะกำจัดการกลับมาเกิดใหม่....ก็ใช่เช่นกัน ก็อีกเหมือนกันที่ถ้าเธอพบกับอาจารย์ที่ดี, เพื่อจะได้มีความสุขและมีจิตใจยุติธรรมไม่มีอคติ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ถ้ามีอาจารย์ผู้รู้แจ้งท่านหนึ่ง ไม่ใช่โดยการอ่านพระสูตรทางพุทธไม่ใช่โดยการอ่านเมนูที่เธอจะทำให้เธอหายหิว เธอต้องกินด้วย

ถ : ในระหว่างการประทับจิต การตอบสนองของทุกคนจะแตกต่างกันหรือไม่? มันมีอะไรเกี่ยวข้องกับธรรมชาติพุทธะภายในตัวเราหรือเปล่า?

อ : เปล่า ธรรมชาติพุทธะในตัวทุกๆ คน เป็นสิ่งเดียวกันหมด ในเวลาที่รู้แจ้งบางที่ทุกคนอาจจะมีประสบการณ์ที่แตกต่างกัน แต่บางที่อาจจะมีหลายคนที่มีประสบการณ์เดียวกัน เพราะว่า ประสบการณ์เหล่านี้เป็นความจริง และสามารถจะถูกประสบพบได้จากทุกๆ คน แม้ว่าจะไม่ใช่ในการประทับจิตครั้งนี้ ก็เป็นในครั้งหน้า ดังนั้น หนทางของการรู้แจ้งเป็นเรื่องที่เป็นวิทยาศาสตร์มาก เธอไปถึงที่นั่นเธอก็เห็นอย่างนั้น เธอจะเห็นอย่างชัดเจนมาก เธอสามารถจะวัดระดับของการรู้แจ้งของตัวเองได้ ที่นี้ระดับต่างๆ ของการไปถึงในระหว่างการประทับจิตนั้น ก็เนื่องมาจากการปฏิบัติของเธอในอดีต จากชีวิตในปัจจุบันจากคุณงามความดี และจากความศรัทธาและความจริงใจของเธอ ต่ออาจารย์ผู้รู้แจ้งนั้น

ถ : วัชรสูตรกล่าวว่าทุกสิ่งที่มีรูปร่างและเสียงเป็นลึงลวงตา ในระหว่างการประทับจิตนั้น ลึงที่เราเห็นจะเป็นลึงลวงตาลวงใจเช่นกันหรือไม่?

อ : ลึงที่พระพุทธเจ้าหมายความว่ารูปร่างและเสียงทุกอย่งนั้นเป็นลึงลวง เธอไม่ต้องไปยึดติดอยู่กับรูปลักษณะของพระรูปที่เป็นไม้ หรือรูปลักษณะของผู้เป็นอาจารย์ ในกรณีที่จะได้รู้แจ้งมันเป็นลึงที่ลวงตาลวงใจทั้งสิ้น แต่ลึงที่เธอได้เห็นโดยไม่ได้ใช้ตานั้นมันไม่มีรูป เธอไม่สามารถจะเรียกมันว่ารูปซึ่งไม่มีรูป เธอไม่สามารถจะเรียกมันว่าเสียงซึ่งไม่มีเสียง ถ้ามันเป็นเสียงละก็คนอื่นที่นั่งอยู่ติดกับเธอก็จะได้ยินมันด้วย ไม่ใช่ว่าเพียงเพราะเธอสามารถได้ยินเพียงเพราะเธอสามารถเห็นแล้วลึงนั้นจะเป็นความจริง ลึงใดก็ตามที่เป็นลึงภายนอกเราสามารถจะเปลี่ยนแปลงมันได้ ดอกไม้สามารถจะถูกเปลี่ยนไปเป็นดอกไม้แห่งได้ในเวลาต่อไป

หรือเปลี่ยนเป็นลึงต่างๆ และก็ผุพังถูกทำลายไป แต่ประสบการณ์ภายในเหล่านั้นไม่สามารถจะถูกทำลายไปได้ ไม่มีทางถูกขโมย ไม่มีทางถูกเปลี่ยนแปลง เข้าใจไหม? มันเป็นเรื่องที่แตกต่างกันหมด ถ้าทุกอย่งเป็นลึงลวง เป็นภาพลวงตา แล้วดินแดนอมิตาภะ แล้วดินแดน (?) ละ? พระพุทธเจ้าโกหกหรือ? ไม่หรอก! มันมีแดนแห่งพุทธะ มีแดนที่แท้จริง และโลกของเรานี้เป็นดินแดนที่เป็นของปลอม มันหมายความว่าอย่งนั้น

ถ้าทุกแห่งเป็นลึงที่ไม่จริงหมดแล้วเราจะไปไหนกัน? เธอจะอยากไปไหน? ก็ทุกอย่งมันเป็นลึงลวงหมด เราก็ไม่มีบ้านนั้นก็ไม่มีถูกเหมือกัน ถ้าทุกอย่งปลอมหมด แบบนั้นเธอก็สามารถฆ่าฟัน ลักขโมยต่อไปได้ ไม่จำเป็นต้องมีคุณธรรมอะไรนะซี เพราะว่าเธอก็จะไม่ไปที่ไหนนี่ ทุกอย่งปลอมหมด ทุกอย่งเป็นลึงลวงหมด เธอไม่มีแดนพุทธะ ไม่มีสวรรค์ ไม่มีอะไรเลย ไม่ใช่อย่งนั้นหรอกหรือ? เราต้องใช้ปัญญา ใช้บริการแยกแยะของเรา ไม่ใช่ได้แต่ฟังคนพูดแล้วก็เอาพระสูตรมาพูดซ้ำๆ อยู่เสมอมันน่าเบื่อมาก ฉันได้ยินมาทุกประเทศ ทุกรูปทุกนามเป็นลึงลวง ทุกนามที่มีรูปเป็นลึงลวงตลอดเวลาเสมอเลย เอาแต่ยึดติดอยู่กับประโยคนี้

ฉันไม่รู้จักชาวจีนคนไหนที่ไม่รู้จักประโยคนี้เลย และก็รู้ว่าพวกเขาใช้ชีวิตอยู่กับประโยคนี้อย่งไร ถ้ามันเป็นปัญญาอย่งเดียวที่พวกเขาถืออยู่ แบบนั้นฉันก็รู้สึกเสียใจจริงๆ บางครั้งคนถามมาในแบบฉันท์มิตร แต่บางครั้งพวกเขาก็ใช้ประโยคนี้เพื่อโจมตีฉัน เข้าใจไหม? พวกเขาอย่งจะยิงฉันให้ตก อย่งจะสอนว่ามันเป็นของปลอม ลึงลวง แยกจริง! คนช่างโง่เขลาไม่ยอมรับรู้อะไรจริงๆ! ฉันถึงได้บอกพวกเขาว่าธุรกิจนี้ไม่ดีเลย ฉันต้องพูดกับคนที่อย่งจะพูดคุยด้วย ต้องสอนคนที่อย่งจะเป็นอาจารย์ของฉัน อาจารย์ของฉันทำให้ฉันต้องมาทำงานที่ยากมากนี้ ทั้งธุรกิจทั้งกิจการที่ยุงยากนี้ไว้กับฉัน

ถ : เราจะสามารถหลุดพ้นและเป็นอิสระจากการกลับมาเกิดใหม่, ไม่กลับมาใช้ชีวิตนี้อีกได้อย่งไร?

อ : รับการประทับจิตเสียสิ

ถ : ธรรมวิธีที่อาจารย์สอนนั้นเป็นของเซ็นหรือของศาสนาใด?

อ : เปล่า, เป็นของฉัน เป็นของเธอ

พิธีกร : หลังจากประทับใจแล้ว คุณยังสามารถนับถือศาสนาอะไรก็ตามที่คุณเชื่ออยู่ได้?

อ : มันเขียนไว้แล้วในใบสมัครรับการประทับใจ

ถ : จะอธิบายคาถา (บทกวี) นี้ว่าอย่างไร “ แต่เดิมไม่มีสิ่งใด แล้วผู้ค้นหาที่เกาะได้อย่างไร?”

อ : ในประเทศจีนพระสังฆปริณายกผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งชื่อ ฮุ่นเหิง สังฆปริณายกองค์นั้นหรือ อาจารย์เซ็นผู้ยิ่งใหญ่ท่านนั้น ก่อนที่ท่านจะมีชื่อเสียง ก็ได้เขียนคาถา...หมายถึงบทกวี ในการแข่งขันเพื่อรับชุดจีวรของอาจารย์ของท่าน เพื่อรับตำแหน่งอาจารย์ ตอนนั้นอาจารย์ผู้นั้น ซึ่งเป็นอาจารย์ของพระสงฆ์และฆราวาสหลายพันคน ต้องการจะคัดเลือกผู้สืบทอดผู้รับมรดกตกทอดชุดจีวรของท่าน ได้รับความเป็นอาจารย์ต่อไปนั้นแหละ เข้าใจไหม จึงบอกให้คนเขียนอะไรมาให้คุณเพื่อแสดงว่าใครบรรลุถึงระดับไหน มีพระสงฆ์องค์หนึ่งในหลายท่านที่มีชื่อเสียง เป็นพระที่เก่งเป็นที่หนึ่งที่นั่นจึงเขียนมา 4 บรรทัด เป็นทำนองนี้ว่า : กายและใจ แบบนี้ แบบนั้น เป็นเหมือนกระจกเงา เราต้องขัดถูทุกวันเพื่อให้มันสะอาด แล้วสังฆปริณายกชาวจีนเวียดนามท่านนี้ก็เขียนอีกบทที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงเลยว่า : แต่เดิมไม่มีสิ่งใด แล้วผู้ค้นหาที่เกาะได้อย่างไร? เข้าใจไหม? เพราะฉะนั้นก็ไม่จำเป็นจะต้องเช็ดฝุ่น หมายความว่าระดับของท่านสูงกว่าอีกคนหนึ่ง ท่านมองทะเลจากความไม่เป็นจริงของสิ่งที่มีอยู่ทุกสิ่ง ท่านมองทะเล ล้างดวงตาทั้งหมดนี้

แต่อีกคนหนึ่งยังติดอยู่กับความคิด ความเข้าใจว่า มีกาย, มีใจ, มีตา, มีฝุ่น, มีกระจกที่เช็ดถู และสิ่งที่สลับซับซ้อนทุกอย่าง เพราะฉะนั้นสังฆปริณายกท่านที่ 2 นี้จึงรับชุดจีวรไปสืบทอดความเป็นอาจารย์ต่อไป แล้วก็หนีไปซ่อนตัวอยู่ 16 ปีเพราะเกรงการอิจฉาและการกลั่นแกล้งรบกวน แนนอนเมื่ออาจารย์ผู้หนึ่งได้รู้แจ้งและประกาศตัวเองออกมาหรือโดยทางลูกศิษย์หรือถูกประกาศว่าได้รู้แจ้งแล้วนั้น เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ต่อชีวิตของพวกเขามาก เข้าใจไหม? ดูชีวิตของพระเยซูและพระพุทธเจ้าสิว่ามีคนอยากจะฆ่าท่านกี่คน และก็บรรดาอาจารย์ทุกคนในอินเดียด้วย ใช่ไหม? ปัจจุบันนี้เราปลอดภัยมากขึ้นเพราะเรามีกฎหมาย เรามีการปกป้องคุ้มครอง แต่ในสมัยก่อนมันอันตรายมากที่กลายเป็นอาจารย์และก็ถูกประกาศอย่างเปิดเผยด้วย ใช่ไหม?

เพราะฉะนั้นท่านหมายความว่า ดั้งเดิม ไม่มีการดำรงอยู่ที่แท้จริง เพราะฉะนั้นเราก็ไม่สามารถจะทำบาปอะไรได้ เข้าใจไหม? ไม่มีบาป แต่เดิมแล้วมันไม่มีบาป ก็เหมือนกับที่ฉันพูดตอนแรกๆ ตอนเริ่มต้นการบรรยายนั้น ฉันพูดว่าเราบริสุทธิ์อยู่เสมอ เป็นเพียงสิ่งลวงตาลวงใจเท่านั้น ที่เราคิดว่าเราบาป มันล้วนแต่เป็นบทเรียนให้เรียนรู้และแม้แต่ว่าเวลาที่เรารู้แจ้งแล้ว มันก็ไม่มีบทเรียนอะไรเลยด้วยซ้ำ ไม่มีครู ไม่มีบทเรียน แต่มันยากที่จะ

พูดอธิบายออกมาเป็นภาษาธรรมดาๆ ฉันได้แต่ชวนเธอด้วยความคิดที่น่าอัศจรรย์มากบางอย่างให้เธอมีความอยากรู้ได้รับการรู้แจ้งมากขึ้น แต่ฉันทำหน้าที่ ทำงานได้ไม่ดีเลยในการอธิบายมัน ฉันต้องขอโทษด้วย แต่เพราะว่าเธออยากจะรู้ ฉันจึงต้องพูดอะไรบ้าง แต่ว่าอย่ามายึดติดกับคำพูดของฉันว่าเป็นความจริงแต่เพียงอย่างเดียว และเป็นความจริงที่แท้จริง เป็นความจริงที่สุดจริงๆ สิ่งที่คุณพูดก็เป็นสิ่งลวงเช่นกัน เข้าใจไหม? มันก็เป็นมายาเช่นกัน... สิ่งที่คุณพูดไปก็เป็นของปลอมแต่ว่ามันก็ปลอมสำหรับผู้ฟังที่เป็นของปลอม

ถ : ฉันรู้สึกศรัทธาเลื่อมใสและสนใจมากที่สุดในการพัฒนาไปสู่สภาวะที่สว่างกระจ่างชัดขึ้นเอง การรู้แจ้ง ท่านมีสัมมนาอะไรบางอย่างเป็นระยะๆ ไหมที่ฉันสามารถได้เรียนรู้จากท่าน เพื่อให้ชีวิตทางจิตวิญญาณของฉันก้าวหน้ามากขึ้น? สุดท้ายนี้ ฉันอยากจะแบ่งปันความรักของฉันกับโลกนี้ และช่วยให้พวกเขาได้รับจิตใจของตนเองนั่นเป็นความตั้งใจที่ดีมาก อย่างน้อยที่สุดฉันต้องเป็นผู้ที่ได้เรียนรู้มาอย่างดีแล้ว เพื่อที่พวกเขาจะดำเนินภารกิจนี้ต่อไปได้ ฉันเข้าใจ ก่อนอื่นต้องเรียนรู้ก่อนแล้วค่อยทำอะไรทีหลัง ถ้าเป็นไปได้ฉันอยากจะพูดคุยกัยความคิดอะไรที่พิเศษกับตัวท่านเอง

อ : ได้ เธอจะมาก็ได้ เธอเข้าใจไหมว่าหลังจากที่ตัวตนที่แท้จริงของเราถูกปลุกให้ตื่นขึ้นแล้ว อาจารย์ที่แท้จริงภายในตัวเธอเอง พุทธะตื่นขึ้นมาแล้ว เธอก็สอนตัวเอง แต่ถ้าจำเป็น อาจารย์ภายนอกก็จะปรากฏตัวมาสอนเธอในความฝัน ในเวลาที่ทำสมาธิของเรา ในเวลาที่เราทำสมาธิ หรือในงานประจำวันของเธอ ไม่จำเป็นที่จะต้องมาอยู่ใกล้ชิดกับตัวฉันไปตลอด ฉันเดินทางไปทั่วโลกถ้าฉันไม่เดินทางรอบโลกฉันก็จะอยู่ในไต้หวัน ยินดีต้อนรับถ้าเธอจะมา และถ้าฉันอยู่ในไต้หวันทุกสุดสัปดาห์ เธอก็สามารถเอาเด็กมาแล้วก็พักอยู่ที่นั่นได้ วันอาทิตย์ วันเสาร์ เรามีการบรรยาย เรามีช่วงถามและตอบปัญหา และเธอสามารถจะศึกษาสามารถจะอยู่ที่นั่นนานเท่าที่เธออยากอยู่ เธอจะมาเป็นพระก็ได้ถ้าเธอต้องการ เธอจะเป็นฆราวาสก็ได้ถ้าเธอต้องการ เธอสามารถจะทำอะไรก็ได้ที่อยากจะทำ เราให้ทุกอย่างฟรี

พิธีกร : (เป็นภาษาจีน) บทกวีจากท่านฮู่เหิง : “แต่เดิมไม่มีสิ่งใด, เราจะไปรวบรวมฝุ่นอย่างไร” มีอีกสองตอนข้างหน้าตอนนี้ แต่ว่าฉันไม่รู้จักมัน

อ : โอ้! เธออยากจะรู้หรือ? มันเป็นระดับที่สูงมาก เวลาเธอบรรลุถึงระดับที่สูงขึ้นมาก เธอจะมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างบริสุทธิ์และเรียบง่ายไปหมด แต่ว่านี่คือพุทธะ... นี่เป็นการเข้าใจอย่างถ่องแท้ของท่านเอง แม้ว่าท่านจะพูดไว้อย่างนั้นแต่เธอก็ยังไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่จะพูดว่าเธอเป็นอิสระจากฝุ่นแล้ว มันเป็นเพราะว่าเธอยังคงแบกรับความรู้สึกผิดไว้อย่างหนัก พลังของสิ่งที่เรียกว่ากรรมนี้มันจะกดดันเราทำให้เรารู้สึกไม่สบายใจ และต้องพบกับความเจ็บปวดมากมาย เข้าใจไหม? เราจะมีอารมณ์ไม่ดี รู้สึกไม่มีความสุข เพราะฉะนั้น ทั้งๆ ที่ท่านพูดไว้อย่างนั้นแต่เราจึงจำเป็นต้องมีประสบการณ์ของเราเองอยู่ดี โอเค? อ : (อาจารย์อธิบายเป็นภาษาอังกฤษ) ผู้หญิงคนนั้นถามฉันว่าบทกวีท้ายสุดของท่านฮู่เหิง อาจารย์เขื่อนั้น ท่านกระตุ้นให้เราใช้ชีวิตที่เป็นปกติธรรมดา ไม่ให้กังวลเรื่องใดๆ หรือ? ฉันจึงตอบเธอว่า : ใช่, ท่านพูดไว้อย่างนั้น แต่ว่าพูดจากการมองเห็นหรือความเข้าใจอันลึกซึ้งของท่าน

ส่วนเรายังคงมีภาระแบกรับความรู้สึกผิดและบาปอยู่ เพราะว่าเราไม่สามารถจะเชื่อได้ง่ายๆ ว่าเราไม่มีบาป เพราะฉะนั้นการที่จะรู้สึกที่ไม่มีบาปเราก็ยังจะต้องรู้แจ้งก่อน ไม่ใช่เพียงแค่ฟังคำเหล่านั้นแล้วเราจะกลายมาบริสุทธิ์มันไม่ใช่ง่ายอย่างนั้นหรอก โอเค? ก็เหมือนกับทุกคนพูดว่า ฉันมีพุทธะอยู่ภายใน ตั้งแต่ฉันเป็นพุทธะ แต่ว่าเธอจะเป็นพุทธะจริงหรือ? เธอรู้จักมันด้วยหรือ? เธอรู้สึกถึงมันหรือ? เธอแน่ใจหรือ? เปล่า ไม่แน่ใจหรอก เพราะฉะนั้นเราจึงต้องรู้แจ้งและก็มีประสบการณ์ของเราเอง เพื่อที่จะรู้ว่าเราเป็นพุทธะจริงๆ ตกลงนะ จบแล้วหรือ? ขอขอบคุณมาก ถ้าอย่างนั้นค่อยพบกับเธอพรุ่งนี้ถ้าเธอมานะ ถ้าเธอไม่มาก็ขอให้พระพรของพระเจ้าและพระพรของพุทธะจงมีแก่เธอด้วยความปรารถนาดีที่สุดของฉัน